

Η Νέα Γενεά

Τὸ φύλλον λεπτὰ 10

1 Σεπτεμβρίου 1916

Ἀριθ. 33

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΑΕΙΜΝΗΣΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΤΟΥ Α΄

ΤΑ ΒΑΣΙΛΙΚΑ ΑΥΓΑ

Λέγουν ὅτι πρὸ πολλῶν ἐτῶν ὁ βασιλεὺς Γεώργιος ὅταν περιῆλθε τὴν Ἑλλάδα, ἐσταμάτησεν εἰς κάποιον χάνι διὰ νὰ ἀλλάξουν τὰ ἄλογα τῆς ἀμάξης. Ὁ βασιλεὺς κατήλθεν ἐν τῷ μεταξὺ ἀπὸ τὴν ἀμαξία καὶ ἀφ' οὗ εἰσῆλθεν εἰς τὸ χάνι ἐξήγησε δύο σὺντά μελάτα, καὶ τὰ ὁποῖα ἐρροῦφηξε μόλις τοῦ τὰ ἔφεραν. Μετ' ὀλίγον ὅταν οἱ ἵπποι ἐξευχθῆσαν, ὁ βασιλεὺς ἀνέβη εἰς τὴν ἀμαξίαν, καὶ ὁ ἀμαξηλάτης ἠτοιμάσθη νὰ μαστίσῃ τοὺς ἵππους. Τότε ἕνας αὐλικὸς τεταραγμένος πλησιάζει τὸν βασιλέα καὶ τοῦ λέγει·

— Μεγαλειότατε, ὁ ἄθλιος, αὐτὸς χανιτζῆς ζητεῖ δύο ἐκατόφραγκα διὰ τὰ αὐγά τὰ ὁποῖα ἐφάγατε.

— Εἰπέ τε του νὰ ἔλθῃ ἔξω ἐδῶ, λέγει ὁ βασιλεὺς.

— Ὅτε ὁ ξενοδόχος ἦλθεν, ὁ βασιλεὺς εἶπεν·

— Μπαρμπα, πόσον πολὺ σπάνια εἶνε τὰ αὐγά εἰς τὸ χωριό σας, ὅπου ἔχει ἕνα ἐκατοστάριον τὸ ἕνα ;

— Ὅχι, Μεγαλειότατε, ἀπάντῃ ὁ ξενοδόχος, τὰ αὐγά δὲν εἶνε σπάνια ἐδῶ, μονάχα οἱ βασιλεῖς εἶνε σπάνιοι.

Ὁ βασιλεὺς γελάσας διὰ τὴν εὐφυΐαν τοῦ ἐνεχρίσεν ἰδιοχείρως τὰ δύο ἐκατοστάρια.

Ο ἸΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ

Τὸ ἀνέκδοτον αὐτὸ συνέβη εἰς τὸν βασιλέα Γεώργιον εἰς ἓν ἀπὸ τὰ τελευταῖα ταξιδιά του εἰς τὴν Δανίαν.

Μίαν ἡμέραν ἐνῷ ἔβραχεν, ἄνδρες ἀπλᾶ ἐνδεδυμένοι, μουσικημένοι ἀπὸ τὴν βροχὴν ἐσταμάτησαν πλῆσιον τοῦ χωρίου Φρέντε καὶ εἰσῆλθον εἰς τὸ λεωφορεῖον ὅπου διήρχετο. Μέσα εἰς τὸ λεωφορεῖον ἦτο ἕνας χωρικὸς μόνος.

Ὁ χωρικὸς ἐρωτᾷ ἐκείνον ὁ ὁποῖος ἐκάθητο πλησίον του.

— Εἰσθε ἐντόπιοι ;

— Ναί.

— Ἀπὸ τὸ χωριὸν Φρέντε ;

— Μάλιστα.

— Καὶ τί ἐργασίαν κάμνετε ;

— Ἄ, μικροδουλειῆς. Ἐγὼ εἶμαι ὁ βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος Γεώργιος.

— Χρ. Ἐμφύρισεν ὁ χωρικὸς, νομίζων ὅτι τὸν περιέπαιξε· καὶ ἐκεῖνος ὁ γέρος ἐκεῖ ;

— Ἐκεῖνος εἶνε ὁ πατέρας μου βασιλεὺς Χριστιανός.

— Ἀπὸ καλὰ σὲ καλλίτερα βλέπω πέφτουμι. Καὶ οἱ ἄλλοι ποῖοι εἶνε ;

— Ἐκεῖνος εἶνε ὁ διάδοχος τοῦ Δανικοῦ θρόνου, οἱ δύο δίπλα εἶνε ἀνεψιοί μου, ὁ Τσάρος τῆς Ρωσίας καὶ ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας Γεώργιος, ὁ ἄλλος ἀδελφός μου βασιλεὺς τῆς Σουηδίας Χάκων.

— Καὶ ἐγὼ, τοῦ λέγει ὁ χωρικὸς ἔξω φρενῶν πλέον καὶ νομίζων, ὅτι τὸν παρανοοῖδεν. Θὰ σᾶς τὸ εἰπῶ ἀλλὰ νὰ μὴ τὸ πῆτε πούθεν· εἶμαι ὁ Ἰησοῦς Χριστός.

Ἀθήναι.

Γ. Σ. ΜΕΤΑΞΑΣ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟΝ ΠΟΛΕΜΟΝ

ΒΟΥΒΕΣ ΤΡΑΓΩΔΙΕΣ

ΠΟΙΟΣ ΕΜΕΙΝΕ ΠΙΣΩ ΕΙΣ ΤΟΝ ΤΑΦΟΝ ΤΟΥ ΗΡΩΟΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ

ΕΥΡΕΣΙΣ ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΑΣΕΩΣ ΤΟΥ ΝΕΦΟΥΣ

Ἡ ταχύτης τοῦ ἤχου, ὡς γνωστόν, εἰς ἓν δευτερολέπτον εἶνε 340 μέτρα (εἰς δεκάτοισι ὁλάν 150) καὶ ἡ ταχύτης τοῦ φωτός εἶνε 300 ἐκατομμύρια μέτρα εἰς 1''

Ἐνεκα τῆς μεγάλης ταύτης διαφορᾶς τῆς ταχύτητος τοῦ φωτός καὶ τοῦ ἤχου, κατὰ τὸν χειμῶνα, κυρίως, πρῶτον βλέπομεν τὴν ἀστραπὴν καὶ ἔπειτα τὴν βροντὴν, ἀν καὶ ταῦτα γίνονται ταυτοχρόνως.

Ἐὰν λοιπὸν δυνήθωμεν νὰ μετρήσωμεν

τὰ δευτερολέπτα τὰ ὁποῖα ἐμεσολάβησαν ἀπὸ τὴν στιγμήν ποῦ εἶδομεν τὴν ἀστραπὴν μέχρι τῆς στιγμῆς ποῦ ἠκούσαμεν τὴν βροντὴν, ἐνὸς ὅπως δυνάμεθα νὰ εὑρώμεν τὴν ἀπόστασιν τοῦ γέρους ἀπ' ἡμῶν. Πολλαπλασιάζομεν τὰ 340 μέτρα μετὰ τὸν ἀριθμὸν τῶν δευτερολέπτων. Τὸ δὲ γινόμενον θὰ παρίσται τὴν ἀπόστασιν τοῦ γέρους εἰς μέτρα.

Σημ. Κατὰ τὰ ἀνωτέρω δυνάμεθα νὰ εὑρώμεν τὴν ἀπ' ἡμῶν ἀπόστασιν οἰκουμένης ἀντικειμένου τὸ ὁποῖον παράγει ἤχον τινα καὶ ὁ ὁποῖος πρέπει νὰ παρακολουθῆται ἐπὶ τινος φαινομένου καπνοῦ, λάμψεως κτλ., ὅσον ἀτμοσφαιρῶν, τηλεβόλων, ὅπλου κτλ.

ΕΠΙΤΡΕΨΑΝΤΙ
ΚΟΜΜΙΣΙΩΝ
ΔΩΡΕΑ
ΗΜΕΡΟΜ.
ΑΡΙΘ.
29-9-18
23587

‘Ο ταπεινότης’— Ἐ καλὰ τὸ ὁλοθί τῷ
 ὁμοιωθῆναι κάνει καὶ εἰκοσιπέντε καὶ τὰ δύο
 πᾶς τὸ ὁλοθί κάνει πέντε καὶ ἑξήκοντα δύο. Δὲ
 νῦν λέτε με ποῦ ὁλοθί θὰ πάω ;

‘Ο σταυρώσεως’— Μπορεῖτε νὰ πῶτε, κύριε,
 με ὅπου ὁλοθί θέλετε, ἀλλὰ δὲ θὰ πᾶτε μ’ ἐ-
 κείνῳ τὸ ταῦτο— ἐγὼ φωνεῖ.

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

ΥΠΟ Χ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗ

Επειδή η σειρά των διηγημάτων που προηγήθηκαν άφησε ένα κενό στο πνεύμα του αναγνώστη, πώς δηλαδή κατόρθωσε να μάθει γραμμάτια, ύστερα απ' όσα μου έγραψαν στην Ζίτσα με τον δάσκαλο τον Κατσάκο, έκρινα καλό να κάνω αυτόν τον επίλογο, και ν' αναφέρω, ότι εκείνες της ημέρας που έκανα εκείνο το πραξικόπημα κι' έδραπέτευσα από την Ζίτσα είχε έρθει με δίπλωμα δασκάλου ο παραχωριστός μου Δημήτρης Πασιδής από την Αθήνα, όπου άποφ είχε παντρήσει από το χωριό του Κρεστούνιστα, γιατί δεν φέρονταν μ' ασυμμετρία (θηριωδία) στα παιδιά του σκολείου του είχε ακολουθήσει κανένα χρόνο παιδαγωγικά μαθήματα στο μόνο Διδασκαλείο, που είχε τότε η Ελεύθερη Ελλάδα με διευθυντή τον Παπαμάρο. Το δίπλωμα αυτό, κι' είχαν το πρότυπο και μόνο δίπλωμα που είχε τότε η Παιδείας δημοδιδασκαλός συνετέλεσε ώστε να ξαναδιοριστεί στο χωριό του δασκάλος με μεγαλύτερο μιστό και με καλύτερη ύποληψη, καθό διπλωματούχος.

Μαθόντας αυτός τα όσα μου έγραψαν στην Ζίτσα ήρθε μια Κυριακή στο σπίτι μου, κι' έβλεπα με ήμερον τρόπο πώς έγεινε το πράγμα μου ζήτησε να ιδεί την Συλλογή των Δημοτικών Ασμάτων του Ζαμπελίου, και ιδόντας το ένδοξο περιεχόμενό της, κατεδίκασε την οίσση και την ένεργειαν του δασκάλου Κατσάκου, λέγοντας ότι την συλλογή αυτή πρέπει να την έχει κάθε Έλληνας. Μου είπε ακόμα ότι όλοι όσοι όμιλούμε την γλώσσα που όμιλούμε, είμαστε Έλληνες, κι' ότι μια μέρα πολύ γρήγορα ο Γεώργιος ο Βασιλιάς θα πάει στο σπατά του και θα έρθει να μās ελευτερώσει από την Τουρκία, διώχνοντας τους Τούρκους από τον τόπο μας. Έτσι κι' ένδυσσας μ' αυτά τα λόγια και με έπεισε να γίνω μαθητής του. Ο Πασιδής μου φάνηκε ως άνθρωπος της χειραφέτας του μαθητικού κόσμου από την δασκαλική τυραννία. Δεν έδωσα ποτέ να τον ακολουθήσω στο χωριό του. Έμεινα έναν ακέριον χρόνο μαζί του όχι σαν μαθητή του, αλλά σαν φίλος του μικρότερος στην ηλικία. Τελειώθηκαν στην αριθμητική από την πρόοση ως την απαίρεση κι' έμαθα λίγη γραμματική (γιατί κι' αυτός δεν ήταν δυνατός στην γραμματική), την ιερή ιστορία που μās την έξηγούσε αυτός στην γλώσσά μας καθώς κι' ιερή Κατήχηση. Έως δά μάθαινα πλειότερος Γραμματική, αν δεν μ' ένωρινε ο πόθος του να τελειώσω την αριθμητική. Έστερα από έναν χρόνο ο Πασιδής μου είπε ότι δεν ήξερε πλειότερα να με διδάξει κι' έπειδή τα Γιάννινα μου προξενούσαν φόβο από τη φήμη του

ΠΡΟΣΚΟΠΙΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

Ε σόντορε, σήκο... βαρά έγεγυρίο. Και μια γρη κλωστή με έκανε να έννοισω πώς ήταν καιρός να σηκωθώ. Έβγήκα από τη σκηνή και έτρεξα να πλυθώ για να μη φάω πρόοτιμο. Οι άλλοι πρόσκοποι γύρω από το καζάνι με τες καρδιάδες έπεριμέναν να πάουν το τοά τους. Έπειτα από πολλά βάσανα έγεινε και το περίρημο αυτό τοά. Το τοά μας δεν ήταν όπως το συνειδημένο τοά. Ήταν καπιωτό. Η ιδιότης του αυτή και η πείνα μας το έκανε τόσο εύχαριστο ώστε έμακα ρίξτε όποιο κατόρθωσε να πάει και δεύτερη καρβατιά. Όσο έφεινε ο άρχηγός μας

δασκάλου Κεφάλια ο πατέρας μου μ' έστειλε στον αδελφό του στην Εάνθη, όπου ήταν διευθυντής του Μονοπωλείου των Καπνών. Έφτασα εκεί της σιετίας για 13-14 μέρες, με τον καρβανάρη Φετάνη από το Μπόλτζου του Ζαγοριού, κι' ύστερα από ένα έσκουρα ομα δέκα-δώδεκα μερών ο θεός μου, βλέποντας την έπιμονή μου να μην θέλω να πάω στο Άλληλοδιδασκείο, μου πήρε ιδιαίτερο δάσκαλο τον διευθυντή του Άλληλοδιδασκείου, έναν γρηλάτην άνθρωπον ένδοξον νομαζόμενο, κι' έπειδή έτε βαρύνωνται ο Είδυμιος να με διδάσκει, έτε και δεν ήξερε τόσο, με παρέδωσε στην Πανώρια θνηατέρα του κορίτσι 17-18 χρονών να μου κάνει μάθημα. Η νεοαίδομορη δασκαλοπούλα μ' ένωρινε με την έμορφιά της, κι' έκανε έποταχικό της, δοιό της, κι' έπειδή είδε ότι ήμουν δυνατότερος κι' απ' αυτήν στην Αριθμητική, μου παρέδιδε μόνον Γραμματική. Έσσερες ήμου μήνες είχα παραδοθή στην εκμάθηση της Γραμματικής, της νιόβγαλτης γραμματικής του Δημ. Βεγορδάκη και στο διόστημα αυτό την έμαθα απ' την μια την άκρη ως την άλλη τόσο καλά, όσο την ήξερε κι' ο συγγραφέας της. Δεν μ' έδοθηόσε μόνον στην εκμάθησή της η έπερκαλή έμορφιά της δασκάλας μου, που χόνονταν άπάνω μου τα λόγια της σαν μαργαρίτια, το βλέμμα της, σαν ήλιος και τα χαμόγέλα της σαν Άνοιξη, αλλά και το εράδιο ινιμονικό μου, που είχα σ' εκείνη την ηλικία των δέκα χρονών. Άλλ' άπάνω στο τελείωμα της Γραμματικής η δασκάλα μου, που την ζητούσαν οι καλύτεροι γαμπροί της Εάνθης, χόνον της έκλαμψε έμορφιάς της, άραβονιάστημε έναν έμπορο άσχημο και πολύ μεγαλύτερό της στην ηλικία και βρέθηκε στην ανάγκη να καταφύγω στο Έλληνικό Σχολείο, άλλ' η έκκληξή μου κι' η χαρά μου είχαν άνεκφραστες, διαν έμαθα από τον σχολόχ η Αδαμνιάδη ότι με την Αριθμητική και την Γραμματική, που ήξερα, είμον για την Α' του Γυμνασίου κι' έπειδή δεν ήπηρε Γεννάσιο στην Εάνθη, ο θεός μου μ' έστειλε στο ολίτι του στην Σμύρνη με μπό στο Γυμνάσιο. Έτσι πλειά μαθήματα σε μια διδασκαλική σφαίρα άνωτερη, που ήπηρε, η δεν ήταν αίσθητός πολύ ο διδασκαλικός ζυγός.

Τελειώνοντας τον έπλογο αυτού του βίβλιον μου, θεωρώ καθήκον μου ν' ανακηρύξω ότι σε τρεις ανθρώπους χρεωστώ τα γραμμάτια μου στον Δημ. Πασιδή, στην Δασκαλοπούλα και στον θεό μου, και θα φέρω την έννοια σήνη μου προς αυτούς ως τον τάφο μου.

το καζάνι μετεβάλετο εις πέδιον μάχης. Κατάφερα και εγώ ένα πρωί να ξαναγεμίσω τη καρβατιά μου, αλλά άμέσος μου έγεινε επίθεσις και έπεσα...λιποθύς.

— Άμτσι, χοι... χά, φου, πρρρ... Κάνουν με το λουτρό μας. Μα λουτρό, όπου πνίξη τον άλλο. Ο ένας φωνάζει να τον βοηθήσουν που πνίγεται. Ο άλλος σε πιάνει από το πόδι για να έπισκεφθήτε... το θυδύ. Η φασαρία και το κακό που γίνεται δεν περιγράφεται. Ω, μαμά μου... εκόλλησα, φωνάζει ένα μικρό που ήθελε να πιάσει ένα χιαποδάκι. Βλέπεις εκεί, μου λέει ένας, να εκεί... δεν σου φαίνεται σαν έποθύνη. Κυττάζω και βλέπω ένα

μάς: — Έποθύνη χωρίς άλλο είναι, του λέω. Τρέχα να φέρονται τα γυαλιά του άρχηγού. Βγαίνουμε έξω, τυνύμασε όλος όποιος και έρχομε στη σκηνή του άρχηγού. Ίσα με να πάμε και να όνουμε έπείρας μισή ώρα. Τι όπο γρήγορο όμος μās έπεριμενε. Εκείνο που ν' μιζάμε έποθύνη και λογαριάζαμε να το πιόσουμε και να το παραδώσουμε στην Άγγλική προεδρία, ήταν να φαρποπούλα.

Συνοίτιο. Βαρδάκης. Παρών. — Λίγ' ακόμα, μια πατάνα... λίγο. — Το κακό σου. Και ζουμοσταγής κοντάλα όνουνται ύπερ την κεφαλήν μου ένφ εγώ ήδη έδρικόμαι έν τος βόλγης. — Εκάθησα στη ρίζα μιας έληας και έουμπούσα μακριά από τους άρχαταγους φίλους μου.

Εγώ και ο Μοιλάκης είμεθα σε ένα κήπο με μπουρνέλες χάριν... άνηγνέσεως.

— Έλα, άνεθα και εγώ φυλάω. Και με ένα λήδημα έδρικόμαι έπάνω στη μπουρνελιά. Δεν έποθύνα να φάω και να εύφρανη ή καρδιά μου, διότι ένας σκύλος μās έπηρε μνρωδιά και ζοχίος τα γανγίματα. Έμεις όμως σαν άνθρωποι γενναιοί δεν έφύγαμε άλλα... κρυφίχαμε άνάμεσα από κάτι καλάμια. Άνα ο σκύλος έφρυγε έξακολουθήσαμε τη δουλειά μας. Έφύγαμε άφου έφάγαμε όσα μπορούσαμε και άφου έγεινάσαμε τα γυνάδια μας. Έκάμαμε την άνοησία να υή πάρομε τους σάκκος μας. Ήταν φόδος μήπως παραξενευθόν οι άλλοι πρόσκοποι από την άνωμαλία του στήθους μας. Έπεριμέναμε λοιπόν κατάλληλη στιγμή για να μεταφέρουμε τα λάρυρα μας. Και ήλθε αυτή η στιγμή για να ήταν πλέον δεν είχαμε να μεταφέρουμε τίποτε άλλο από τους έαυτούς μας και σε κακό χάλια ένεκα έσωτερικών... επαναστάσεων.

Ο ήλιος έδυε διαν ο νοσοιαόχης μου έσεβόρισε μια καρβάνα κοκκινορούλια άνακα τωμένα με άλλα έγρια λάχανα του δονού και του λόγγου.

Σιωπητήριο... και όλοι φωνάζουμε. Σε λίγο βασίλευε σιγή. Όλοι κοιμούνται. Κάπου-κάπου ο παρακοιμώμενός μου καί μουρμουρίζει. Σηκώνει κάποτε το πόδι του ή το χέρι του και το άφνει να πέση... εις το στομάχι μου.

Ο σκοπός διακόπτεται για μια στιγμή το ρυθμικό του βάδισμα για να φανεί σε κανένα σκύλλο ή τσακάλι «Τίς εί ;» Και επί τέλους... κοιμούνται.

(Άναμνήσεις από την έκδομή των Πρόοκόπων Κερκύρας στο Πέλεα τον Ιούλιο του 1915).

ΤΙ ΔΕΝ ΜΠΟΡΟΥΣΕ ΝΑ ΚΑΜΗ

Ένας φοιτητής έγεννιάζε εις ένα έστιατόριον μαζί με πολλούς φίλους τον καθ' έλην την διάρκειαν του γεύματος δεν έπανε να όμιλή δια τα προτερήματά του. Ένας από τους φίλους του έχασε την ύπομνηή του και έλεγε: — Μας έφούκωσε λέγοντας τί και τί μπορείς να κάμης. Πές μας τώρα τί δεν μπορείς να κάμης και άναλαύβανο να το κάμω εγώ.

— Μου έπόχεσαι ;
— Ναί.

— Λοιπόν το μόνο πράγμα που δεν μπορώ να κάμω την στιγμήν αυτήν είναι να πληρώσω το λογαριασμό του έσοδοχείου και χαίρω πολύ βλέποντας ότι μπορείς να το κάμης εσύ.

Υπό τας έπευφημίας των λοιπών, ο φίλος ήναγκάσθη να τηρήση την έπόχεσή του και έπλήρωσε το λογαριασμό.

ΟΡΘΟΓΡΑΦΙΚΟΣ ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ

Ο σεβαστός διδάσκαλος των Έλληνικών άνθρωπος του καθήκοντος και τρώος των μη όητών που νωστάουν κάθε βράδυ και δεν διαβάουν, άπεφάσισεν ένα πρωί να γράλλη το παιδί του περπάτων. Είπε ένα και μοναδικόν αυτό το παιδάκι και ο πατέρας του το άγαπά ως κόρην οφθαλμού και «έτι πλέον» όπως λέγει. Το έπηρε λοιπόν από το χέρι να του κάμη ένα γύρον. Έχει έξετάσεις και μελετά πολύ, μου λέγει. Έσκεφθη ότι ένας γύρος του κήπου, με την οροσιά και από της μελέτης θα του έκαμνε διαγεύεσθαι την σκέρην και έπομένως θα έμελέτα έπειτα άκούωτερον.

— Έρωτε δοκεί, είπα κι' ένώ εις άρχαίαν Άτικην διάλεπον δια να εύχαριστήσω τον φίλοστοργον πατέρα.

Πατέρας και υιός έξακολουθήσαν τον δρόμον των, προηρόμενοι λίγα δήματα. Είς το μετὰ άντελήφθη ότι ο πατέρας καί έλεγε στο παιδί, ότι εκείνο άπαντούς άνθρώπη, και παρασρούμενος από την περιέργειάν μου, έκανονια το δήμα μου έτοι, ώστε ν' άκούω. Άλλ' έίτε διότι ο πατέρας με άντελήφθη έίτε διότι ή όμιλία είχεν έξαντηληθί, δεν ήμουν τίποτε πλέον. Πατέρας και παιδί έβάδιζον με κατεβαμένο το κεφάλι, ένφ γύρω των έρελούσεν ή ώραία καλοκαιρινή αύγή. Έξαφρα είπε το παιδί.

— Καλά σάς έλεγα, μπαμπά, να πάμε από την όδον Κ. Από εκεί είναι ώραίτερα.

— Όραιότερα, είπεν ο πατέρας, το ο πώς το γράφεις ; Για σκέψου λιγάκι. — Ο μικρός έβνιόθη εις σκέψεις. — Υπόθεσε, είπεν ο πατέρας, ότι αύριο στα Έλληνικά σου, την ώρα που σού ύπαγορεύει ο δάσκαλός σου, άπαντά ή λέξεις ώραίτερα. Πρέπει να έξερης το Ο. Αιόπν ;

Ο μικρός, δέκα έτών περίπου παιδάκι, εις τα μάτια του όποιον έδλεπα να ζωγραφίζεταί ο πόθος ένος κωλύματος εις τα χόρτα του κήπου και ένός σκαρφαλώματος εις κανένα δένδρο, έξεροκατιάει, εκόμπιασε, εκκοκίνησε, έφοδωκωσε, έστενωχολήθη.

— Άκούσε λοιπόν τον κανόνα, είπεν ο πατέρας θυμωμένος. Σού τον έχω πη τόσες φορές. Άλλά είσαι άπόσοκτος και χονδροκέφαλος. Και ήρχισεν ο κανών με τα παραδείγματα του και τας έξαιρέσεις του.

Νέα σιωπή έμεσολάβησε. Προφανώς ο πατέρας έσκέπτετο ότι έπάρχει ένα άνεξήγητο χωρίον εις τον Σενοφώντα, όπου το ο μικρός είναι με ο μέγα.

Έξαφρα όμως ο μικρός άνετινάχθη έντρομος και έστρυφογόρισε γύρω από τον πατέρα του, άφριναν μικράς κρηνάς φρίκης.

— Τι είναι αυτό, μπαμπά ; Τι είναι αυτό. — Με το όδονον δαχτυλάκι έδειχνε εις το χόμα καί που έσάλευε. Ο πατέρας έσκαψε προσεπικώς και ένύτταξεν.

— Α, δεν είναι τίποτε, είπε. Είναι μια σούρα παιδί μου, ένα έρπετον το όποιον δεν άαγκάνει.

Άλλά διέκοψεν άμέσως και ήρώτησεν.

— Σάρα τί όνόν θα βάλης ;

Ο μικρός κατακόκκινος άκόμη, με τα χείλακια τρέμοντα και με τον φόβον ζωγραφισμένον στα μάτια, δεν κατόρθωσε ν' άπαντήση.

— Να σε βοηθήσω, είπεν ο πατέρας έπιμένον φίλοστοργός. Άδρα, καύρα, σάδρα, φάιδρα... που είναι αυτός ο κανών, ή μάλλον τίνος κανόνος έξαιρέσις έν' αυτό ;

Ο μικρός έπροσπαθούσε να συνείληθ.

— Α, να είσαι χονδροκέφαλος, παιδί μου, είπεν ο πατέρας. Όμολογώ πώς άπελπίζομαι μ' εσένα.

Είχαμε φθάσει ήδη εις το τέλος της όδοσ και έβάδιζαν πλέον παραλλήλως.

Αίφνης, είπεν ο πατήρ.

— Μα αυτός ο καθηγητής σας φαίνεται θα

είνε ένα κτήνος.

Ο μικρός ένύτταξε τον πατέρα έσθηματικώς, προσεπάθει να όμιλήση άλλα δεν ήδύνατο. Τέλος τραυλίζον είπεν.

— Τι λες, μπαμπά, είσαι κτήνος ;
ΜΕΝΕΛΑΕΝΙΟ ΜΠΟΥΚΕΤΑΚΙ

ΠΡΟΚΑΛΟΥΝ ΒΡΟΧΗΝ ΟΙ ΚΑΝΟΝΙΟΒΟΛΙΣΜΟΙ

Ή-ο τόσον ψύχος και τόση ύγρασία διακόνητος του Μαΐου και του Ιουνίου όποτε πολλός κόσμος έπίστευε ότι ή κακοκαιρία, ή τουλάχιστον ή βροχή, όφείλετο εις τους άσυνήθως πολλούς κανονιοβολισμούς κατά την περίοδον εκείνη. Προκαλούν βροχήν οι κανονιοβολισμοί ; Ίδοι ένα ζήτημα επί του όποιου διαφωνούν οι μετεωρολόγοι.

Η βροχή ήτο ραγδαία κατά τας άρχάς του Ιουνίου λέγει έπίσημον άνακοινωθέν του Μετεωρολογικού Σταθμού του Λονδίνου, και κατά την έποχην εκείνην οι κανονιοβολισμοί ήσαν σφοδρόι και συνεχείς εις την Βόρειον Θάλασσαν, εις το Ρωσσικόν μέτωπον, ιδίως εις τα περικόρια του Τρόντοβις και εις το μέτωπον της Ύαο, όσον ούδέποτε εις την παγκόσμιον ιστορίαν.

Κατά το 1847 Άμερικανός τις μετεωρολόγος παρετήρησεν ότι προεκήληθ ραγδαία βροχή κατά την σφοδρόν κανονιοβολισμών.

Ο διευθυντής της Βασιλικής Μετεωρολογικής Έταιρείας του Λονδίνου, καθηγητής Κάρολος Χάρντινκ παραδέχεται ότι οι κανονιοβολισμοί προκαλούν βροχήν κατά την πειραμάτων, τα όποια έξετέλεσε και κατόπιν της πείρας ή όποια τον έδίδαξε διακόνητος του Έδρουπαϊκού πολέμου.

Ο Σέρ Τζόν Νόξ Αλφτον τώος καθηγητής της Ναυτικής Σχολής του Γιορχνίης έγραφε πρό κοινού. «Θεωρητικώς δύναμεθα να παραδεχόμεν ότι οι κανονιοβολισμοί σπράχνουν πολύ ένήληλ τα χαμηλότερα σπράματα του άέρος, ότ'ως όποτε οι άιμοί των σφυγμικώνται και σχηματίζουν βροχήν».

Ο καθηγητής Μίλλ διαφωνεί με την άνω θεωρίαν. Δεν παραδέχεται ότι οι κανονιοβολισμοί προκαλούν βροχήν ούκ' ήπιν όμως παραδέχεται ότι δύναται να προκαλέσουν σιγμιαίαν βροχήν δια της συμπυκνώσεως των υδρατμών των κατωτέρων στρωμάτων του άέρος.

ΠΩΣ ΤΡΑΓΟΥΔΟΥΣΕ

— Σας παρακαλώ, κύριε Γιάννη να μην άφρίνετε το σκύλο σας να γαυρίη όταν τραγουδώ.

— Μα είπ' άόνατο δεσποίνις, να τον έμποδίσω (Όταν άκούει τραγούδι κι' αυτός θέλει ν' άκολουθή).

ΠΕΡΙΤΤΑΙ ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ

— Γκαρόν, έφώναξε ο πελάτης
— Μάλιστα, κύριε.
— Θέλω μια μπριόλα.
— Πολύ καλά, κύριε.

Κάνει να φύγη άλλ' ή φωνή του πελάτου τον σταματά.

— Άκού δώ, του λέγει, θέλω νύαι καλή.

— Μάλιστα, κύριε.

— Να μην είναι φτηνή σαν όλα... Νύαι καλή.

— Άκούδως κύριε.

— Καλοημέρη. Όχι έμψ ούτε καμένη.

— Πολύ καλά, κύριε.

— Πρόσεξε να είναι έσση και να μου τη σερβίρης σε έσση πιάνο. Μη ξεχάσης να βάλης και λίγο ξύδι.

— Όχι, κύριε.

Και ο σερβιτόρος έφρυσε και με σταθερή φωνή έφώναξε του μαγειρού.

— Μια μπριόλαας.

ΓΝΩΜΑΙ ΠΕΡΙ "Ν. ΓΕΝΕΑΣ"

Άγαπητή μου «Νέα Γενεά»,

Από της συστάσεως άκόμη του Έλληνικού ήου αλειου πολλοί Έλληνες συγγραφείς και διευθυντοί περιοδικών εισγάθησαν όπως δώσουν όσον το δυνατόν καλύτεραν πνευματικήν τροφήν στα παιδιά. Πολλοί ήρχισαν το έπίσκοπον τουτο έργον, άλλ' ούδεις ήδυνήθη να φέρη τουτο εις πέρας, και δια τουτο παρετρέτο μέγα χάσμα μεταξύ της εργασίας των μεγάλων Έλλήνων πατριωτών και του μορφωτικού έργου της νεολαίας μας.

Το χάσμα τουτο ήδυνήθη να πληρωθή δια της έπαινος εργασίας του και της δημιουργίας της «Ν. Γενεάς» και της «Κυριακής» ο άκαταπόνητος ιδρυτής της Έλληνικής δημοσιογραφίας κ. Βλάσιος Γαδουλίδης.

Ιωάννινα.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΒΑΣΙΛΑΚΟΣ

ΜΕ ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ

Οι Κινέζοι μεταχειρίζονται έντελώς διαφόρους τούς ιατρούς των από ήμάς. Τους πληρώνουν έφ' όσον είναι ύμεις, παύον δέ να τους πληρώνουν εφ' ός άσθενήσωσι. Με άλλους λόγους τοús άνταμείβουν διότι... ήδυνήθησαν να διατηρήσουν εις αυτούς την ύγιαν και τους τιμωρούν δια την άσθένειαν των, δια την όποιαν τους θεωρούν ύπευθύνους.

Πολλοί μουσικοί άπέθανον νεώτατοι. Έκ τούτων όνομαστότεροι είναι ο Ίταλός Περκολίζι άποτα νών εν ήλικία είκοσι έξ έτών οι Γερμανοί Σομππερτ τριάντα ένός, Μόζαρτ τριάντα πέντε και ο Μένδελσον τριάντα έτών. Ο Βάγνερ άπέθανεν εις βαθύτατον γήρας.

Εις την δημοκρατίαν των Ήνωμένων Πολιτειών οίσσδηότε έσποτισή δημοσία βλαφημία ή έμψος πληρώνη πρόστιμον άρχικά σεβαστόν το όποιον εισέχεται εις το δημοτικόν ταμείον. Πόσον εύχρησ έργον θα ήτο αν τοιούτος νόμος εισήγετο και εις την Ελλάδα. Τι εισπράξεις θα είχαν τα δημοτικά ταμεία.

Η Βενετία και το Άμστελδάμον είναι αι δύο πόλεις της Εύρώπης αι όποιαι έχον τας περισσότερας γεφύρας. Και ή μίαν Βενετία έχει ύπερ τας 450, το δε Άμστελδάμον περί τας 300. Έπειτα έρχεται ή Πετρούπολις έχουσα 190 γεφύρας επί του Νέβα και των διαφόρων, και το Βερολίνον έχει ύπερ τας 50. Η Βιέννη περί τας είκοσι, το δε Λονδίνον 15.

Κατά τας παρατηρήσεις άκριβούς έρευνήτου εν Ελλάδα, είναι γνωστά 331 πηνά (έκτός των κατοικιδίων). Έκ τούτων 167 φασάνουσιν εν Ελλάδα, το δε υπόλοιπα 164 είναι διαβατικά.

ΕΜΜ. Γ. ΚΑΡΕΛΛΑΣ

Ο ΑΙΩΝΙΟΣ ΓΙΑΝΝΗΣ

Ποιό άλλων μόλις ήμερών προσελήθη ως άνηρέτης εις το γράφειόν εκείνο, ο Γιάννης, άλλ' ήσαν προθυμώτατος και προσεπάθει με καθε τρόπο να εύχαριστήση τον παρόντα του προϊστάμενου.

— Άκου εδω, παιδί μου του είπε κάποτε ο προϊστάμενός του καθώς έξερχετο του ίδιου τέρου του γραφείου, είπες σ' έμεινον τον πόρο δι' έφρα για την Αυστραλία καθώς σου είπα ;

— Μάλιστα, κύριε. Του είπα πώς έφάγαμε ήμερα το πρωί.

— Μπαβό. Και τί σου είπε ;

— Μ' έρώτησε ποτε θα έπιστρέψετε και του είπα μετά το γέφυμα.

ΤΑΞΙΔΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΒΟΡΕΙΟΝ ΑΦΡΙΚΗΝ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΥΝΙΔΑ

ΥΠΟ Φ. ΧΑΡΝΤΕΜΑΝ

ΣΗΜ. ΑΡΧ.—Σας προσφέρωμεν ένα ωραϊώτατον άρθρον του Κου Φ. Χάρντεμαν, εν σειράς τοιούτων δημοσιευμένων εν αγγλικών περιοδικών δπου με πολλήν χάριν, χιούμορ και ζωντανότητα περιγράφονται ταξείδια εν τήν Β. Αφρικαν. Η άναφερομένη ως Πηνελόπη, φίλη του συγγαφέως είνε η σύζυγος αυτού Κα Χάρντεμαν.

Υπάρχουν πολλοί τρόποι να μεταβή κανείς εις την Τύνιδα, άλλ' οι ταξιδιώται μάλιστα πάν' εκεί πάντοτε νομίζουν ότι εξέλεξαν τον χειρότερον.

Ημείς επεβιβάσθημεν ενός άπερωκαινείον, το όποιον μάς παρέλαβε από την Μασσαλίαν. Κατά τας πρώτας ώρας ατά πράγματα έβαιναν καλώς, όπως λέγουν οι δημοσιογράφοι όταν θέλουν να προστοιμάσουν τους άναγνώστας των γιά κάτι τρομερό. Το μόνο τρομερό το όποιον μάς συνέβη ήτο ότι κατά το γεύμα, οργόντα εκ των οργοντασιών θέσεων του εστιατορίου ήσαν κενά—πράγμα το όποιον εσήμαινε ότι τραγωδία επερίμενε κάθε ενδιαηθη καρδιά.

Καθώς πλησιάζαμε εις την Τύνιδα, ή τα χύτης του πλοίου έλαττώθη υπερβολικά, ενώ περνούσαμε άνήμες από στενά κανάλια, τα όποια διασχίζον τα λαβυρινθώδη εκείνα τενάγρη. Τοιοιτοτρόπως είχαμε την ελπίαν να ιδώμεν τα ερείπια της Καρχηδόνας, αν και δεν πιστεύω να ήσυχον τίποτε πλέον ερειπωμένο εις τον κόσμο. Μπορείτε να ιδήτε όπου δήποτε άλλω την Καρχηδόνα άλλ' ούδέποτε εις την θεία της, όπου σήμερα δεν υπάρχουν εμμή σωροί ερειπίων, τα όποια επί αιώνας τώρα προσφέρουν οικοδομήσιμον ύλην εις τους κατοίκους. Μόνο από μερικούς ναούς σώζονται άκόμη μερικά μαρμάρινα κολώνες.

Το «Τύνις Πάλας» είνε το καλλίτερο ξενοδοχείον, άλλ' επειδή ή φίλη μου Πηνελόπη ήθελε κάτι γραφικώτερον, εμείναμε εις ένα Τ-ταλικόν ξενοδοχείον πλησίον της Πύλης της Γαλλίας, ή όποια χωρίζει με πλατείς δρόμους την άρχαίαν πόλιν, κατοικουμένην από ύδαγε-νείς. Έκτός του ότι μάς ε δόθη ή ευκαιρία να αποσπάσωμεν το σποικιν χρώμας μπορώ να πώ, ότι εσπονώσαμε άκόμη καλλίτερα και της «σποικινς μωροδιάς». Άλλά το ξενοδοχείο αυτό καθ' έαυτό, ήσαν πολύ καθαρό, με τα μαρ-μάρινα πατώματα τα όποια διαρκώς έπλενε μιά γριά Σινελή, ποή ενόμιζε κανείς ότι διαρκώς άνέδνε μέσ' από σαπούνιας σάν 'Αφροδίτη— τέτοια ήσαν άλλωστε και το όνομά της. Ήταν μιά πολύ καλή γριά και με είπε «ποβερίνα» μιά μέρα ποή με είδε στο κρεβάτι:

με συμπτώματα χολερίνης.

ΕΙΣ ΤΑ ΠΑΖΑΡΙΑ ΤΗΣ ΤΥΝΙΔΟΣ

Διερχόμενοι της Πύλης της Γαλλίας φθά-νετε ύστερ' από λίγα ήήματα, εις τα «Σούκς» την μεγαλειέταν «άτραξιόν» της Τύνιδος, παζάρια τα όποια είνε έντελώς διάφορα από τα του Καίρον και της Κωνσταντινουπόλεως.

Είνε πάντοτε σκόλιος μέσα εις τας αγοράς αυτές αι όποια δεν είνε εμμή σκτείναι σή-ραγες με μικρά μαγαζιά εκατέρωθεν, όμοιά ζουν, επίσης ελαχίστων εξευρωπαϊσμένων, με τρώπες. Υπάρχει ξεχωριστή αγορά δι' έκα-στον είδος: έδώ βλέπει κανείς, παντούφλες, άλλω χάλκινα άργεία, χρυσοχορεία, ζαχαρο-πλαστεία, φιλικά, έδικα κλπ. Το πλέον πολυ-σύναστο είνε το «Σούκ' Ελ Ατταρήν», ή αγο-ρά των άρωμάτων. Οι περιηγηταί πηγαίνουν εκεί και δοκιμάζουν όλα τα άρώματα από τα όποια σιάζουν πάνω στα μανδήλια τους, όταν δε εισέρχασθε μέσα εις το εστιατόριον ος ερχεται να λιποθυμήσετε από τη θαυμά μρω-διά ποή σχηματίζουν όλα εκείνα τα άρώματα με τα όποια εγέμισαν οι πελάται τα μανδήλια τους.

Οι έμποροι κόνιονται διπλοπόδι πάνω στα τραπέζια επί των όποιων εκθέτουν τα έμπο-ρεύματά των. Ή Πηνελόπη έρωτήσ' έναν απ' αυτούς πώς δεν στραγγαλίζει ή τουλάχιστον δεν μονιιάζουν τα πόδια του με τών τών τρόπο. Εκείνος εκίνησε άρνητικώς το κεφάλι του με μεγαλοπρέπεια.

Έξω από τα μαγαζία είνε καθίσματα και εκεί καθήμεθα πολύ συχνά γιά να κουβεν-τιάσωμε, εμάθαμε δε άκριτά όφέλιμα πράγμα-τα. Επί παραδείγματι, άνεκαλύραμε ότι αγο-ράζει κανείς κατά τριάντα επί τοίς εκατόν φθη-νότερα όλα τα είδη χωρίς διαγομάς και ότι τα μπουκαλάκια τα όποια υποτίθεται ότι πε-ριέχουν ροδέλαιον και πωλούνται αντί μιάς δραχμής έκαστον, δεν έχουν παρά μια-κώς σταγόνες ροδελαίου χυμένου πάνω από ροδόνερο. Το πραγματικό ροδέλαιο αγοράζεται αντί δεκαπέντε δραχμών το μπουκαλάκι, μι-κρότερο από το ήμισον του αντίχειρος εις το μέγεθος.

Δεν είδα ποτέ άνθρώπους προθύμους να χάνουν τον καιρό τους όσον οι έμποροι αυτοί. Μ' έναν απ' αυτούς, ή φίλη μου Πηνελόπη, δι-επραγματευόνταν μίαν ολόκληρην εβδομάδα διά ν' αγοράση ένα δακτυλίδι από τουρκιάς, δοάκις δε εισερχόμεθα εις το κατάστημά του, εκαθήμεθα και μάς προσέφερε Τουρκικόν καφέ άρωματισμένον με άνηθ ποριτοκαλλιός, ενώ εκείνος έροσπούσε μακαρίως το ναργιλέ του. Έφαινετο, ότι δεν τον έμελε και πολύ διά το έμπορίον του και πολύ συχνά μάς εξέ-φρασε την επιθυμίαν του να επιστρέψη εις την Βαγδάτην απ' όπου κατήγετο.

Η Τύνις διοικείται τυπικώς υπό του Μπέη της. Έχει ένα πολύ άμορφο παλάτι το «Ντάρ Ελ Μπέη» από την ταράσαν του όποιον ου φαίνεται ή θανμασία άπορις ολόκληρον της πόλεως Τύνιδος. Όποσδήποτε ο Μπέης μέ-νει εις το έξοχικόν άνάκτορόν του, το όποιον απέχει έξ μίλλια της πόλεως, το έπιτρέπε-ται δε να εισέρχεται εντός αυτής έκάστην Δευ-

τέραν και Πέμπτην, εντός άμάξης ουρομένης υπό έξ ήμιόνων.

ΕΙΣ ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Μιά ήμέρα επεσκέφθημεν εν από τα άνά-τερα δικαστήρια, όπου εξέδικάζετο ή δίκη εν-ός Άραβος στρατιώτου, κατηγορουμένου επί δολοφονία. Δεν ήδυνήθημεν να πιστεύσωμεν ότι ο κατηγορούμενος ήτο πραγματικώς ένοχος διότι ήτο όπαθής σάν να κατηγορείτο διά την κλοπήν μιάς κότας.

Ήτο πολύ θραύς άνδρας και από πίσω του εστέκετο πλήθος ολόκληρο άκροατών. Ο συνηγορός του εστέκε δίπλα του, ένας κοινός Γάλλος δικηγόρος φορών σιδ κεφάλι του την περικεφαλαία από φελλό, από σεβασμό ίσως προς τους δικαστάς, οι όποιοι εφορούσαν επί-σης τα σαρίκια τους. Ή άπολογία του κατη-γορουμένου μάς έκαμε ν' ανατριχιάσωμε. Κά-ποιος είχε δολοφονήσ' τον αδελφό του, κι' ε-κείνος μη δυνάμενος να εύρη άκριδώς το δο-λοφόνο, εκοτόισε προς εκδίκησιν του αδελφού του, τέσσαρας έξ εκείνων τους όποιους όπυι-άζετο. Όλα αυτά τα έλεγε με τόσο άπλόν τρό-πο ως να μην είχε διαπραχθή τιποτα σπουδαίον. Οι δικασταί εύρισκαν, ότι δικαίως ο κατηγο-ρούμενος ήθέλησε να εκδικηθή το θάνατο του αδελφού του, άλλ' εκείνο το όποιον δεν εύρι-σκαν σωστό ήσαν ότι ο κατηγορούμενος εφό-νευσε άνθρώπους επί άπλη ύποψία, έπίσης δε εύρισκαν τον άρτιον των φονευθέντων κάπως μεγάλον. Όποσδήποτε, προς χαράν του άκροατήριου και ήμιν των ιδίων, ο κατη-γορούμενος ήθωώθη.

Ή Έβραία της Τύνιδος είνε παχύτατες εις βαθύν άπιστενιον και φορούν ένα είδος πετσέτας γύρ' από το κεφάλι, ενφ ή Άραβί-δες, φορούν ένα μαύρο δέλο στο πρόσωπο, το

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΦΡΙΚΗΝ

Τύπος άγρίου πολεμιστού

ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟΝ

Τύπος Κοζάκου αξιωματικού

όποιον προσδίδει κάτι πένθιμο εις την όρην των.

Επεσκέφθημεν φρουρά την Καρχηδόνα, όπου δεν υπάρχει τίποτε αξιοθέατο εκτός του μουσείου και ενός καφενείου δίπλα. Υπάρχουν ερείπια από ταράτσες στέγες και ένα άμφο-θέατρο. Ήτοι ή Άγία Περγέτονα εύρε τόσον οίκτρον θάνατον μαζί με τη σύνηγορό της. Επεσκέφθημεν επίσης και τον φάρον, εκ της κορυφής του όποιον εθαυμάσαμε το θέαμα ποή παρουσίαζε γύρω μας, ή καταγάλαξη θάλασσα από το ένα μέρος και το πλήθος των ερειπίων από το άλλο, έπειτα δε επήγαμε εις την άμ-μονιά κι' επήραμε το μάντιο μας. Θανμασιό-τερο μέρος γιά νικ από τ' άκρογυλίεκείνο δεν είδα ποτέ μου.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΙΕΡΑΝ ΠΟΛΙΝ ΚΑΙ ΡΟΥΑΝ

Εις την Καρχηδόνα συνηγήθημεν με με-ρικούς άλλους περιηγητάς και άπεφασίσαμε να επισκεφθώμεν όλοι μαζί την Καίρον, την ιερωτέραν πόλιν διά τους Μουσουλμάνους μετά την Μέκκαν, όπου ύφουνται τουλάχιστον ένενήντα πέντε μεγαλοπρεπή τζαμιά και ένα τονιάδες μικροτέρων, εντός των όποιων επι-τρέπεται ή είσοδος εις τους ξένους επειδή, όταν κατά το 1881 εισήλθον οι Γάλλοι, οι κά-τοικοι της Καίρον δεν επέκυαν άμέσως, όπως οι κάτοικοι της Τύνιδος. Ως εκ τούτου έτιμωρήθησαν μ' αυτόν τον τρόπο.

Υπάρχει σιδηροδρομική συγκοινωνία με-χρι της Καίρον, αλλά το τραίνο τρέχει τό-σο άργά ώστε ήραγκάσθημεν να διανύσωμε επ' αυτοκινήτου την έξ έκαστον μίλλιον από-στασιν.

Η σκηνοθεσία ενθουσιάζει πολύ την ξε-ρη-μον. Όλόγυμνες εκάσεις και λόφοι με όλί-γην προστάδα κήπων. Καμήλες αναπαύονται σε κάποιον ίσκιον και εις τας ερήμους πλανώ-νται τοσκάκια και άγριοι χοίροι, οι όποιοι προσ-φέρουν πρώτης τάξεως κνήνη. Άπειρα κο-πάδια προβάτων συνηγήσαμε καθ' όδον και ποιμένες γέροντες σεβασμίους, οι όποιοι ένδυ-μίζον τον Άβραάμ, όπως μάς τον παριστά-νουν αι εικόνες της άγίας Γραφής. Μόλις εισήλθωμεν εις την πόλιν ένας διασημεύς μάς επλησίασε και μάς ήκολούθησε καθ' όλον το διάστημα χωρίς να δυνηθώμεν ν' απαλλα-γώμεν της παρουσίας του. Καθώς δε επήγα-με εις ένα κατάστημα ταπήτων—ή Καίροναν

είνε όνομαστή διά τους τάπητάς της— ανέλαβε να κλείσ' αυτός συμφωνίαν με τον καταστη-ματάρχον διά τον τάπητα τον όποιον θα ήγο-ράσαμε, ήτο δε πολύ άστειο αν τον εδλέπατε με τον τρόπο ποή παρεκάλει τον καταστημα-τάρχον να ελαττώσ' την τιμή και πώς επήλ-θε το χέρι του καταστηματάρχου όταν από δια-κόσια φράγκα, ως άφηρε τον τάπητα γιά χαίρι τον (όπως μάς εξήγησε) αντί οργόν-τα πέντε μόνον.

Το ξενοδοχείο εις το όποιον εμείναμε ή-ταν όποσδήποτε έποφερόνταν καθ' όλην κανείς όμως από το παιδικόν ενδιαφέρον με το όποιον εξέζηταε τα πράγματά μας ή Άράπισσα καμα-ρίερα μας, εκπατάλασε ότι το ξενοδοχείον ε-κείνο δεν ήτο και τόσο συνευθιμένο να δέχε-ται ξένους.

Μετά το γεύμα εξέλθωμεν προς έπισκεψιν των διαφόρων τζαμιών άλλα καθ' όδον ήκού-σαμε ταμπουρίσματα. Γύρα από έναν γόη φει-διών ήσαν μαζεμένοι πλήθος ύδαγετών. Ο μαινόμενος αυτός δευβίσιος δισκέδαζε κατα-πίνοντας γυαλία και μεγάλους δηλητηριώδης σκορπιούς, άφού πρώτα τους έκαψε μ' ένα πυρομένο σίδερο. Ή μυρωδιά της σαρκός των έμύριζε και κανείς ποτέ δεν κατώρθωσε ν' άνακαλύψη γιάτι τους άρέσουν τόσο οι σκορ-πιοί αυτοί και πώς δεν δηλητηριάζονται.

Ο ΜΑΙΝΟΜΕΝΟΣ ΔΕΥΒΙΣΗΣ

Ο οδηγός μας τότε γιά να μάς περιποιη-θή ήρχισε να πωπά ιδιαιτερώς ήλικίας τους ύδαγετείς με το ραβδί του μέχρις ότου παρα-μέρισαν και μάς έκαμαν τόσο να σταθώμεν και να ακολοιυήσωμεν το θέαμα. Ο μαινόμενος Δευβίσιος μάς είπε ότι μπορούσε να κόμη, ότι δήποτε προς χάριν μας άκούμα και το μάτι του να θγάλη μ' ένα ητρούνι (αυτό θα ήταν θάυμα βέβαια). Είπαμε εις τον οδηγόν ότι δεν είχα-με καμμίη επιθυμία να ιδώμεν τοιούτον θέα-μα, αλλά προτιμώμεν να ιδώμεν τα γεμνάσια των φειδιών. Τότε ο Δευβίσιος με τ' άρριωπά-μάτια του και τ' άρριωπά μάλλια του έκομψε το κεφάλι του στη γή και άρχισε να όμιλλή στα φειδια μιά γλώσσα, ή όποια ήσαν τόσον περί-εργος ώστε μάς έφαινετο χωρίς άλλο μαγική. Τα φειδια όμως δεν το έδιδαν και πολλή σημασία και διά τουτό εθύμωσε σήκωσε το ραβδί του και εκτόπησε έναν κόβρα στήν σόρα ο όποιος άργιστάς ορρώδη, επλησίασε

το κεφάλι του άνθρώπου και τον έδάγκωσε στο μάγουλο, ενφ από πίσω τα ταμπουρίλα άρ-χισαν να παίζουν δαιμονιωδώς. Το θέαμα αυτό με τα αήματα, ποή θγαίναν από το μάγον-λο του Δευβίσιος δεν μάς έκαμαν και τόσον εύ-χάριστον έντύπασιν. Το έροίξαμε όλίγα φράγκα και άπευκαθύθημεν με την πεποίθησιν ότι ο δευβίσιος εκείνος ήτο ευκρινδυγδέστε-ρος και ήρωϊότερος και των κόβρα άκούμα.

Καίτοι επεσκέφθημεν το μεγάλο τζαμί το άφισωμένο εις τον Σίδι Όκβα, μεγάλον ήρωα Μουσουλμάνον, ο όποιος εξέπλησσε τον μουαμεθανικόν πολιτισμόν από την Τύνιδα εις το Μαρόκον. Το τζαμί αυτό σήμερα δεν είνε εμμή ένα σύνολον από στύλους, τέσσαρες ιών όποιων είνε πολύ κοντά σχεδόν κολλητά ο ένας στον άλλον, ποτείνεται δε ότι αν κατορ-θώση κανείς να περάση διά μέσου αυτών ε-ξηοφάλλως ύγειαν και εύτυχίαν καθ' όλον του τον δίων. Ο φύλαξ του τζαμιού έφαινετο πολύ έξυγνος άνθρώπος ή δε Πηνελόπη άνοι-ξε συζητήσι μαζί του περί του ζητήματος των γυναικών λέγονσα ότι ο τρόπος με τον όποιον οφ ήθαγενείς μετεχειρίζοντο τας συζύγους των ήτο άπάνθρωπος, άλλ' ο οδηγός της είπε ότι ο Άλλόχ επέβαλλε το τοιούτον κι' έτσι ή συζήτησις εσταυάησε.

Το πλέον ενδιαφέρονν πράγμα ποή προσελ-κύνει τους προσκυνητάς εις Καίροναν είνε το τζαμί του Κορσέας, όπου ο Άλή, Άμπαντά, εις εκ των πολυαριθμών κούρεων του Προφή-του, είνε θαμμένος μέσα εις τάφον εστολισμέ-νον με σιμαίς, γυαλίνα κρηστήρια και άλλα από στροντοκάμηλον. Ο,τι κόμνει το μέρος τόσον ιερών είνε το γεγονός ότι τρείς τριχές από τα γένεια του Προφήτου, τας όποιας διω-φύλαξε πιστώς ο Άλή Άμπαντά καθ' όλον του τον δίων, είνε θαμμένες μαζί του.

Χάριν άλλαγής άπεφασίσαμεν με την φί-λην μου Πηνελόπη να επιστρέψωμεν διά μέσου της Άλγερίας. Εμείναμεν όλίγας ήμέ-ρας εις το Χαμμά Μεσκοντίν, ένθα υπάρ-χουν τα θερμότερα ιαματικά λουτρά, ποή είδα ποτέ στη ζωή μου. Έπειτα επεσκέφθημεν την Τιγγάδ, μίαν θανμασίαν ερειπωμένην Ρωμα-ϊκήν πόλιν, ποή φαίνεται πώς δεν έχει σχεσί-με τον κόσμο καίτοι το ξενοδοχείον ποή υπάρ-χει εκεί είνε άκριτά καλό, μετέδθημεν εις Βά-ναν και τέλος έφθάσαμεν εις το Άλγέριον έξ-οφ άνεχωρήσαμεν έπιστρέφοντες εις την Άγ-ρίαν.

ΟΙ ΡΩΣΣΟΙ ΕΝ ΓΑΛΙΚΙΑ

Ρώσσοι στρατιώται διασκεδάζοντες και χορεύοντες τον εθνικόν των χορόν κατά τας ώρας της άναπαύσεως.

ΤΟ ΑΘΑΝΑΤΟ ΝΕΡΟ

ΥΠΟ Χ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗ

Άρχη του παραμυθιού — Καλησπέρα σας.

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένας βασιλιάς πολύ δικαίος και πολύ θεοφοβούμενος. Όλος ο κόσμος τον αγαπούσε σαν πατέρα, κι' αυτός αγαπούσε τον λαόν του, σαν παιδιά του. Κανένας έχθρος του δεν αποκοτούσε να μη στο βασίλειό του, γιατί όσο καλός ήταν για τους υπηκόους του, τόσο και τρομερός για τους έχθρους του, που κέρωναν από τον φόβο τους, όταν άκουγαν το όνομά του, έπειδή τους νικούσε πάντα στον πόλεμο, ως φρόνιμος κι' άντρεως μένος που ήταν.

Όλοι οι υπήκοοι του ζούσαν ήσυχoi κι' ευτυχισμένοι και παρακαλούσαν τον Θεό για την υγεία του και για την ζωή του.

— Ο Θεός, έλεγαν, να κόβη από της μέρες μας και να του της δίνη χρόνιας.

Έφτασε όμως ένας καιρός που τον πλάκωσαν πικρά γεράματα αυτόν τον καλό βασιλιά. Είχε πό τους στα χέρια του, στα ποδιά του, στο κορμί του, στα μάτια του, στ' αυτιά του και δεν μπορούσε να κλείση μάτι από τους πόνους κι' από τα σφραγίσματα. Φάνοζε όλους τους γιατρούς και τους παραγιατρούς του βασιλείου του, αλλά καμιά προσκοπή και καμιά θεραπεία δεν είχε. «Όλο και στο χειρότερο πήγαινε, κι' ο κόσμος, μὴν βλέποντας να καλύτερη, άρχισε να απελπίζεται για την ζωή του. Οι γιατροί εξακολούθωναν να τον γιατρολογούν, αλλά δεν είχε γιατρούς.

Μιά μέρα από της πολλές, ήθελε πρωί - πρωί στο παλάτι ένας γέροντας και ζήτησε να ιδη τον βασιλιά. Οι δούλοι το είπαν στην βασιλίσσα και η βασιλίσσα στο βασιλιά. Δεν πέρασε πολλή ώρα και τέσσερες δούλοι, στα όλοχρυσά ντυμένοι πήραν τον καλό σου τον γέροντα και τον παρουσίασαν στον άρρωστο βασιλιά, που ήταν κοιτάμενος σ' ένα όλο χρυσό κρεβάτι, στολισμένο με χίλιον λογίων πλουμιά και λουλούδια, κι' άπερα πινελιά που όμοι αβάν όάν ζωντανά και νόμιζε κανείς πως άκούγε τα κελαιδιώματά τους.

Όταν πήκε μέσα ο γέροντας έπεσε μπροστά να προσκυνήση τον βασιλιά του, κι' ο βασιλιάς του είπε σιγανά—σιγανά με ξαστενεμένη φωνή από την άρρώστειά του:

— Σήκω άπάνω γέροντα, και πέ μου τί χάρι γυρεύεις από μένα.

— Πολυχρονέμενι μου βασιλιά, άπολογήθηκε ο γέροντας, έξερεις πολύ καλά ότι από την ήμερα, που άρρώστησες, όλος ο λαός σου βρίσκεται σε μεγάλη άνηγχια, γιατί, αν πεθάνης, δεν θα δούμε βασιλιά όάν έσένα. Τό ίδιο ύποφέρω κι' εγώ. Έψες την νύχτα έπεισα να κοιμηθώ, αλλά δεν μπορούσα να κλείσω μάτι. Ο νους μου ήταν καρφωμένος άπάνω σου. Στοχαζώμουν την όράνά σου, που δα μάς πλάκωνε, αν σε χάνομε. Την πλειότερη την νύχτα την πέρασα έτσι, όταν, κατά τα ξεμερώματά, με πήρε ένας γλυκός — γλυκός ύπνος. Άντειρεύτηκα ότι περπατούσα σ' ένα όμορφο άμυλο λειβάδι, όπου δεν ήταν ψυχρή άλλος από μένα. Περπατούσα — περπατούσα και όάν γέροντας, που είμαι, κονοάστηκα και ζήτησα μια πέτρα να καθήσω, για να ξαποστάσω, αλλά που πέτρα. Παντού πράσινο χορτάρι, όσο έπαιρνε το μάτι μου. Έτσι λοιπόν ξαπλώθηκα άπάνω στο χορτάρι για να ξαποστάσω, και δεν πέρασε πολλή ώρα, όταν οισθάνθηκα όάν να μ' έβγαζε κανείς στις πλάτες μου. Γυρίζω και βλέπω ένα παιδάκι, όμορφο όάν άγγελουδι.

— Εσήκω μου λέγει γέροντα και σίγε να είπης το βασιλιά σου, να στείλη το γρηγορότερο έναν πιστόν άνθρωπο να να που φέρη τ' Αθάνατο Νερό να πη και να γίνω, γιατί δεν γιατρέφεται άλλοιούτιχα και θα πεθάνω.

Εκί' εγώ από την πολλή μου ευχαρίστησι άπλωσα τα χέρια μου να χαϊδέψω το παιδάκι, που, έτσι μικρό, μου έλεγε τέτοια όμορφα και φρόνιμα λόγια, αλλά αυτό έβγαζε εύθις άφαντο και ζήτημα.

«Πολυχρονέμενι μου βασιλιά. Τόσα χρόνια ζωή έχω και ποτέ μου δεν έχω ιδη τέτοιο όνειρο. Κάτι θα δηλή αυτό για όένα. Τό είδα τόσο καθαρά και ξάστερα, όάν να ήμουν ζωντανός κι' όχι κοιτάμενος. Έχω μεγάλη χαρά στην καρδιά μου γι' αυτό τό όνειρο, γιατί είνε καλό. Φαίνεται ότι ο Θεός θέλει να σου δώση την υγεία σου. Θυμώμαι που ήκουσα, όταν ήμουν μικρός τους προεστούς του χωριού μου να μιλούν για τ' Αθάνατο Νερό, ότι αυτό γιατρέφει κάθε άρρώστια και γλυτώνει την ζωή του άνθρώπου από τον θάνατο. Τί μεγαλείτερο εύτυχία μπορεί να γίνη για τον λαό σου, πολυχρονέμενι μου βασιλιά; Η δυνάμι σου είνε μεγάλη. Πιστούς άνθρωπος είσαι, που να ξέρουν όλα τα κατάντια. Ρωτώντας ό άνθρωπος μπορεί να πάη στην άκρη του κόσμου. Να μὴν ήμουν γέροντας θα πήγαινα μόνος μου, αλλά δεν έχω δύναμεις.»

Έτσι μίλησε ο γέροντας άκουμπισμένος στο ουδύ του.

Ο βασιλιάς χάθηκε πολύ, βλέποντας την άγάπη, που του είχαν οι υπήκοοι του, και θέλοντας να καλοφραχίστην τον γέροντα, πρόσταξε να του δώσουν μια φορεσιά ρούχα όλοχρυσά από τό ψαλίδι, και το έδωσε την άδεια από τότε και πέρα να μπαίνει γαλήνη λείθερα στο παλάτι.

Άφοι έβριγε ο γέροντας πετόντας από την χαρά του, ο βασιλιάς είπε εύθις στην βασιλίσσα να διαλοήσουν σ' όλο το βασίλειό του να παρουσιαστή όλοις μπορεί να πάη τα βρά τ' Αθάνατο Νερό και να τό φέρη, αλλά άκούοντας αυτό ο μονοχονιός του τό βασίλειό του, άάκρονος από την χαρά του ότι ηταν ακόμα έλπιδες να ιδη τον πατέρα του ξαφροστημένο και γιερόν παρουσιάζτηκε μπροστά του και τό είπε:

— Δεν χοσιάζεται πατέρα μου, να στείλεις άλλον για τ' Αθάνατο Νερό. Κανένας άλλος από μένα δεν έχει τόσο μεγάλο χρέος να γινούμει και να κοιπάγη για την υγεία σου και μισού εύθις.

Άκούοντας αυτά ή μάνα του ή βασιλίσσα του είπε:

— Άκουσε παιδί μου... Όρα σου καλή κι' ο δρόμος σου πλατός. Άκουσε... Στοχαζώμαι ότι είνε άνάγκη να περάσης πρώτα από τον άδερφό μου, που βασιλεί, από την άξιάδα του και την πολλή του την γνώση, σε δάδεκα βασίλεια. Είνε κομπογιορισμένος και πολιτάδος και ξέρει όλους τους τόπους του κόσμου, κι' όλες τις τέχνες. Αυτός είνε ο μόνος, που θα σε συμβουλήση τί δρόμο να πάρης και τί να κάνης και να μηχανευθής για να πής εκεί που είνε τ' Αθάνατο Νερό.

Άλλ' ο βασιλιάς που αγαπούσε τό γιού του, όχι τόσο γιατι τον είχε μοναχορίθο, όσο γιατι ήταν έξυπνος και καλός του είπε:

— Παιδί μου, έσύ να καθήσης κοντά μου, στο προσκεφάλό μου, γιατί δεν μπορώ να κάνω χωρίς να σε βλέπω, κι' όσο για τ' Αθάνατο Νερό, έχω με τόσοι πιστούς κι' άντρεως άνθρώπους, ώστε διαλέγομεν τον καλύτερον και τον στέλιόμε...

— Πατέρα μου—βασιλιά, είπε το βασίλειό του. Ο γέροντας σου είπε να στείλεις τον πιστότερον άνθρωπο σου, και πιστότερος άνθρωπος σου είνε εκείνος που σ' αγαπάει πλειότερο απ' όλους... Ποιός λοιπόν μπορεί να σου είνε πιστότερος απ' όλους παρά εγώ, που σ' αγαπά πλειότερο απ' όλους τους άλλους;

Ο βασιλιάς δεν είχε τί να πη κι' άπεράσισε να δώση την άδειαν να πάη το βασίλειό του και να τό στερηθί για κάμποσον καιρόν. Τού έδωσε λοιπόν, το δικό του όλογο, που δεν βρίσκονταν καλότερο στην οίκουμένη δλη και τον πλειό πιστό του δούλο για σάντροφο του ταξιδιού του.

Τό βασίλειό του άφοι έτοιμάστηκε καλά - καλά άποκατέστη όλους τους άρχόντους κι' όλους τους φίλους του, φίλησε το χέρι της μάνας και του πατέρα του κι' άνέβηκε στ' όλογο του για να ξε-

κινήση, όταν θυμήθηκε το ευχί γονέων έπαρε και, σε βουνόν άνάβας κι' ότι φεύγοντας δεν είχε ζήτηση την ευχήν των γονέων του.

— Τι ντροπή μεγάλη σ' έμένα, είπε, το βασίλειό μου, να λημονήσω να ζητήσω εκείνο το χρέος, που κι' άπλοι θνητοί άνθρωποι το γνορίζουν και τό κάνουν.

Ξαναβαλλικέει από τ' όλογο κι' άνεβαίνει στο παλάτι. Γονάτισε άμέσως μπροστά στους γονέους του, πήρε την ευχή τους, ξαναβίλησε τό χέρι τους κατέθηκε τρεχάτος, ξανακαβάλλικει στ' όλογο του και ξεκίνησε για τ' Αθάνατο Νερό.

Πάει, πάει, πάει κι' όλο πήγαινε. Περπατούσε μέρα - νύχτα και λίγες ώρες μόνον στέκονταν την νύχτα να κοιμηθί λιγάκι και να φάν τ' όλογο χρυθάρη και δρόμο πάλι μόλις ξεμύτιζεν ο άγρευτός. Ρωτούσε παντού στο δρόμο του για τ' Αθάνατο Νερό κι' όλοι του έλεγαν ότι θα δοκιμάζε πολλούς κόπους και πολλές δυσκολίες ός που να τό βρή. Πέρασε βουνά, κάμπους, λειβάδια, δάση, λόγους, γαρεμούς, λακκίς, ποτάμια, βάλτους, χωριά, πολιτείες, βασίλεια, κι' έφτασε εκεί που βασίλευε ο άδερφός της μάνας του.

Άμα τον είδε ο θεός του χάρηκε πολύ, τον έχρηκε όάν παιδί του και καλλίτερα, και τον ρώτησε με πολλήν άγάπη:

— Τι κάνεις ή μάνα σου, ή άδερφή μου, κι' ο πατέρας σου, ο γαμπρός μου;

— Η μάνα μου, θεέ μου, του άπάντησε, είνε καλά και σου φιλεί τα μάτια, αλλά ο πατέρας μου κινδυνεύει να πεθάνη και κανένα γιατρόκι δεν στάθηκε να τον κάνει καλά. Τέλος ένας γέροντας είδε στον ύπνο του ένα όμορφο παιδί όάν άγγελουδι, κι' αυτό τό παιδί του είπε ότι μπορεί τ' Αθάνατο Νερό μπορεί να τον γιατρέψη και πηγαίνω τώρα για την υγεία του πατέρα μου να βρω τ' Αθάνατο Νερό και να του τό πάγω, αλλά έπειδή όν άπειρος δεν ξέρω ούτε τον δρόμο, ούτε τον τρόπο να τό άποχτήσω, πέρασα από όένα έπίτηδες για να πάω της συμβουλές σου.

Άκούοντας αυτά τα λόγια ο βασιλιάς, ο θεός του, του άποκρίθηκε:

— Παιδί μου, είσαι πολύ νέος κι' ο δρόμος πολύ μεγάλος. Πρέπει να περάσης όλα τα βασίλεια του κόσμου κι' ακόμα θα σου μείνουν έφτά ήμερών δρόμος.

— Και τί είνε για μένα αυτά όλα;

Ρώτησε μ' άπορία το βασίλειό του.

— Όλα κι' όλα του άπάντησεν ο θεός του. Η βασιλιάς, δεν είνε τόσο πολύ δύσκολα, αλλά ο δρόμος των έφτά ήμερών, παιδί μου, δεν είνε όάν τον άλλο δρόμο, που έχεις κάνει ως έδω... Είνε δρόμος γεμάτος λογής λογών φαρμακερά θηρία. Όταν γλυτώσης από τα θηρία θα βρής την Άκρη της Γής. Εκεί στεκόνται δυό θεώματα βουνά, ψηλά ός τα ούρανια, που δεν κάνουν άλλο παρά να ίννογκλειούν αδιάσπαστα και σίγινον και, ξεμύγουν. Αν κατορθώσης να περάσης αυτά τα βουνά, πρώτο πράγμα, που θα ιδής, είνε ένα δένδρο που μοιάζει όάν οδία, γεμάτη άνθη. Τα φύλλα του άστράφτουν και μέσα από τα ροδόκκινα άνθη του τρέχει τ' Αθάνατο Νερό, όάν από χιλιάδες κοραλίνες βουνοίλες.

Σ' αυτά τα μέρη είνε ο μεγαλείτερος κίνδυνος. Όταν άνοίγουν τα βουνά και ξεμύγουν, γελοείται το μάτι σου, σου φαίνεται ότι προφταίνεις να περάσης τό άνοιγμα, αλλά ίσως βγής πέτρα, κλειούν και σε σφαλλούν μέσα, σε κάνουν άλειρι και χάνεσαι μια για πάντα. Πολλοί μεγάλοι άνθρωποι, παιδί μου, και πολλοί άντρεωςόμοιοι βασιλιάδες και πολλή ξακουσμένα παλληκάρια χάθηκαν σ' αυτά τα βουνά, έλπιζοντας στα γρηγορά τους τ' όλογο. Ένας μόνον ήρωας ός τα σήμερα κατορθώσε να περάση αυτά τα βουνά και να φθάση στο δένδρο που βγαίνει τ' Αθάνατο Νερό, αλλά στο γύριμά του παρό τρέχα να τον γραψώσουν τα βουνά και να τον ξυλίσουν. Άλλ' αν και γλύτωση, δεν μπόρες ήμως να γλυτώση την χρυσή την πλόκα με τ' Αθάνατο Νερό, γιατί όπως ήταν ξανμομένη από τό πολύ τρέξιμο του άλόγου, την έδάγκασαν τα βουνά και πάν οι κόποι του χαμένοι. Λίγες μέρες έζησε ύστερα από αυτό και σ' αυτό τό διάστημα πήγαινε ο κόσμος και τον ρωτούσαν για

να μάθη τα τί είδε κι' άκουσε, περνώντας άνομους όπ' αὐτοὺς τοὺς φοβεροὺς τόπους. Άπ' αὐτὸν τὸν ἴδιον τ' άκουσα κι' εγώ, παιδί μου και σε συμβουλεύω να παρατήρης αὐτὸν τὸν σκοπὸ και να γνορίζης πῶς στὸ σπίτι σου.

Τό βασίλειό του, άκούοντας αὐτὲς τὴς δυσκολίες κι' αὐτὴν τὴν συμβουλὴ, λυπήθηκε κατάρχαδα, αλλά δεν έλασε καθόλου τὸ θάρρος του, κι' είπε στὸν θεὸ του:

— Έγώ θεέ μου, δεν φοβούμαι ούτε κόπους, ούτε κινδύνους, όσο μεγάλοι και αν είνε. Ένα πράγμα μόνον με στενοχωρεῖ μὴν δὲν προφτάσω τὸν πατέρα μου ζωντανὸ και πᾶν τοῦ κακοῦ οἱ κόποι μου. Γι' αὐτὸ και δὲν πρέπει να χάσω ούτε στιγμή, αλλά να ξεκινήσω τὸ γληγορότερο...

Και λέγοντας αὐτὰ άποκατέστη τὸν θεὸ του, καθάλληκε με τὸ δούλο του και ξεκίνησε για τ' Αθάνατο Νερό.

Περπατούσε μέρα νύχτα, χωρίς να σταματήση πουθενά, παρὰ για να φάν ή να πούν αὐτοὶ και τ' όλόγα τους και να κοιμηθύν λίγο. Πολλές φορές ξεχνούσε και τὸ φαγὸ και τὸν ύπνο. Σάν άστραπή διάβαινε από βασίλειο σε βασίλειο, και που να διαγρή κανείς τα όσα είδε κι' όσα πέρασε τὸ καιόμενο το βασίλειό του.

Πέρασε όλα τα βασίλεια και τοῦ έμεινε ακόμα ένα, το τελευταίο. Στοχαζώθηκε ότι έπρεπε να άρματωθί καλλίτερα, γιατί θ' άρχίσε ο δρόμος, που ήταν γεμάτος φαρμακερά φείδια κι' άλλα θηρία. Ήταν και πολλή κουρασμένος κι' είχε άνάγκη να ξεκουραστή κι' αὐτός κι' ο δούλος του, και τ' όλογο, κονοώνοντας σε κανένα μέρος, αλλά ούτε χωριά, ούτε χωριό έβλεπε πουθενά. Ο δρόμος του τον είχε ρίξει μέσα σ' ένα δάσος, όπου δεν φαίνονταν ψυχρή άνθρωπος. Πολλές ώρες περπατούσε κάτω από δένδρα τόσο γέρικα, πικρά και φροντοτά, όπου δεν έβλεπε καθόλου μπροστά του, όάν να ήταν άφύγκανη σκοταδερή νύχτα. Εκεί δεν άκούγε άλλο παρὰ θηρία, που μούγκριζαν, ή λίκους, άκούδες και λιοντέρια, που σφολιωνταν. Τρομάρα έπαισε τὸν άνθρωπο ν' άκούγη τὸ μουνγκητά και τὸ σφολητά αὐτῶν τῶν φοβερῶν ζώων, περνούσαν άνάμεσα από τὰ δένδρα. Γνωλοπούσαν τὰ μάτια τους και πετούσαν από μέσα τους σπίδες, που άγριωναν πλειότερο τὸ σκοτάδι. Τό βασίλειό του έχοντας βγαλμένο τὸ σπαθὶ στὸ χέρι, έτρεχε μ' όλο του τὰ δυνατά, πρὸς τὸ μέρος που φαίνονταν όάν να γλυκοχαράγη. Πήγαινε ο ίδιος τὸ ποτάμι.

Έτρεχε - έτρεχε, όταν μιά άχτίδα τοῦ ήλιου, γλυκοπρόσπεσε μέσα από τὰ πυκνά φυλλώματα, χτύπησε στὸ μάτι τ' άλόγου του. Τό ζώο ξαφνίστηκε και σηκώθηκε στὰ πονά, όάν σούσα, κι' άφοι έκανε κάμπος άτσατα σπιδήματα, άρχισε πάλι να τρέχει με όρημὸ μετὸ πέρας όλο τὸ δάσος και βγήκε έξω στὸν κάμπο. Ήταν ένας κάμπος αὐτός, που δεν είνε κανή άκρη τὸ μάτι τοῦ ανθρώπου.

Τό βασίλειό του έμεινε ξεπομομένο, όταν είδε καταμεισὸς τοῦ κάμπο, ένα πανέμορφο παλάτι. Χρυσάει τ' όλογο μ' όλα τὰ δυνατά του και τρέχει πρὸς τὸ παλάτι και πρώτος άνθρωπος που αντίκρυσαν τὸ μάτι του, ήταν μιά πεντάμορφη κορασία, που καθόνταν στὸ παραθύρι και μιλούσε μ' ένα περιστέρι, που κρατούσε στὸ γονάτι της και τὸ χάιδε.

Από δάδεκα βασίλεια είχε περάσει ως τὰ τώρα τὸ βασίλειό του και πουθενά δεν είχε ιδη τέτοια κάλλη. Στοχάστηκε ο νους του και σκαλώθηκε ή καρδιά του από την όμορφιά της. Η κορασία δεν προσεχε πρὶν, αλλά έμα είδε τὸ βασίλειό του νάχεται, τραβήχθηκε μέσα κι' έβγαζε άφαντη. Αὐτὸ στάθηκε λίγο ξεμύκα και έστειλε τὸν δούλο του να φωνήση τὸν δέχονταν να ξενοχτήση μιά θραδιά εκεί. Πρὶν να φθάση ο δούλος στὴν θύρα, έβγαζε ένας άνθρωπος μεσκόπος και τραβούσε έσα πρὸς τὸ βασίλειό του. Σταμάτησε ο δούλος κι' ο άνθρωπος αὐτός είπε στὸ βασίλειό του:

— Από τὰ φορεμάτα σου καταλαβαίνω ότι είσαι ξένος, και σε παρακαλῶ νάρθης στὸ σπίτι μου να αναπαυθής, γιατί μού φαίνεται όάν πολύ κουρασμένος.

— Σ' ευχαριστῶ πολύ, τοῦ άπολογήθηκε τὸ βασίλειό του και τὸν άκολούθησε με καρδιά γεμάτη χαρά.

Αὐτὸς ο άνθρωπος ήταν πατέρας τὴς πεντάμορφης που είχε ιδη τὸ βασίλειό του τὸ παραθύρι. Στὴν άρχή ήταν φτωχὸς και δυστυχισμένος κι' έκανε τὸν κυνηγὸ για νὰ ζήση την γυναικά του που την είχε σε μιά κάληθα, δίπλα σ' εκείνο τὸ τρομερὸ δάσος. Εκεί έζησε πολλὰ χρόνια τιμημένα. Κάθε τρὸφὸ σὺνταχα πηγαίνε στὴν πολιτεία, που δεν ήταν μακριά από τὸ κατοικεῖό του, και πουλούσε τὰ κυνήγια του, αλλά ποτὲ λίγα χρήματα έφτανε στὸ σπίτι του, γιατί μούραζε τὰ πλειότερα στὸς φτωχοὺς και στὸς δυστυχισμένους, που ήταν τοῦσες στὸ δρόμο.

Δάδεκα χρόνια έζησαν μονάχοι σ' εκείνη την έρημιά. Τὸν άλλο χρόνο ο Θεός τοῦς χάρισε μιά κόρη, την κορασία την πεντάμορφη, που είχαν ιδη τὸ βασίλειό του στὸ παραθύρι. Τὴν τρίτη νύχτα ύστερα από τὰ γεννητοῦριά της, ήσαν οἱ τρεῖς Μοῖρες στὴν μοῖρανόν. Η μάνα της δεν κοιμόταν καθόλου, αλλά άγρυπνοῦσε για ν' άκούση τί εὐχὲς θάδιναν τὴς κόρης της ή Μοῖρες. Στὸ τσάκιμα τοῦ μεσονυχτιοῦ, ήσαν ή Μοῖρες. Κάθισαν στὸ τραπέζι που τοῦς είχαν έτοιμασμένο κι' άρχισαν να τρῶν και να πίνουν. Τοῦς άρεσε πολύ και τὸ σαγηντ και τὸ ποτὸ κι' άρχισαν να εὐχιοῦνται τὸ παγαδι ή καθεμιά με τὴν άράδα της.

Η πρώτη την ευχόθηκε, λέγοντάς της:

— Τὴς χορῶς άγγελικά κάλλη για νὰ την λέη ο κόσμος Πεντάμορφη.

Η δεύτερη τὴς είπε:

— Σὺν γελαίει να πέφτουν από τὰ μάγουλά της δροσερά τριαντάφυλλα.

Και ή τρίτη:

— Σὺν κλαίη να τρέχουν μαργαριτάρια από τὰ μάτια της τὰ δάκρυα.

Υστερα, σήμωσαν κι' οἱ τρεῖς τοῦς, τὴς άφρσαν ένα χάρισμα άπάνω στὸ τραπέζι, μοιρομυρίζοντας αὐτὰ τὰ λόγια.

— Αὐτὸ να τὴν φυλάη από κάθε κακό.

Κι' ύστερα έβγαζαν άφαντες.

Η μάνα της, που παρόμεινε με τ' αυτιά τέντα τ' άκουσε όλα, κι' άμα έφγαν είδε να φέγη τὸ σκοτεινὸ καλίδι όάν να είχαν άνάψει χιλιάδες λυχναρία. Αὐτὸ τὴν άπορία της ζήτησε τὸν άδερφόν της και τοῦ είπε:

— Κόττα άντρα μου ένα θάμα.

Σκαλώθηκε ο άντρας της και τί να ιδη; Άστραφτε τὸ τραπέζι και λαμποκοπούσε όάν ήλιος. Τὸ χάρισμα τῶν Μοιρῶν ήταν δαχτυλίδι που έφεγγε κι' άχτινοβολούσε ή πέτρα του όάν μικρός ήλιος. Τὴν ίδια στιγμή άρχισε να κλαίη τὸ παγαδι, τὸ πήρε ή μάνα του στὰ χέρια της κι' ός που να τό βάλη στὸ θυτί της και να τό μερῶς, τὴς γέμισε τὴν ποδιά μαργαριτάρια. Αὐτὸ έβγαίνε τὴ στιγμή, ο φτωχὸς κυνηγός, άντὶ να πηγαίνη στὴν πολιτεία και να πουλήη κυνήγια, πηγαίνε και πουλούσε μαργαριτάρια, που έτρεχαν από τὰ μάτια τὴς κόρης του κάθε φορά που κλαίανε, κι' έτσι ίγανε πάρα πολύ πλοῦσις. Έρχονταν στὸ καλίδι του από όλους τοῦς τόπους για να αγοράσουν μαργαριτάρια. Καθεμὴρα πλύναν τὸ πλυντὸ του, δεν άλλαζε ήμως ή καρδιά του κι' ήταν πάντα ο ίδιος κι' έκανε πάντα καλὸ, όάν όταν ήταν φτωχός. Τότε χάριζε κυνήγια, τώρα χάριζε άμέτρητα μαργαριτάρια. Δεν πέρασε πολλὸς καιρός και στὸν τόπο τὴς φτωχικῆς του καλίδης έβαλε μανά, θεμέλια κι' έχτισε ένα πανέμορφο σπίτι όάν παλάτι, όπου ζούσε με τὴν γυναικά του και με τὴν μοναχοκόρη του.

Σ' αὐτὸ τὸ κατάνιστο έμπαινε τώρα τὸ βασίλειό του, προσκαλεσμένο από τὸν πατέρα τὴς Πεντάμορφης.

Τὴν στιγμή, που έμπαινε μέσα τὸ βασίλειό του, είδε δύο γυναικες που έρχονταν να τὸν δεχθύν.

Η μία ήταν ή Πεντάμορφη κι' ή άλλη ή μάνα της. Όταν έβγαζε τὸ βασίλειό του, τὴς χαίρεται εύγενικά, τὸν χαίρεται κι' αὐτὲς, αλλά ή Πεντάμορφη χαμογέλασε καλὸς και στὴν στιγμή έποίη, ποῦπε έπασαν από τὰ μάγουλά της δυό όμορφα και δροσερά τριαντάφυλλα. Τὸ βασίλειό του τρέχας, βλέποντας τέτοια άγγελικά όμορφα και τέτοιες άνθρωπες χάρες τὴς κόρης, κι' ήταν έτοιμος να τὴν ζητήση τὸν πατέρα της για γυναικά του, αν δεν τὸν έμπόδιζε ή ιδέα τὴς άρρώστειας τοῦ πατέρα του και τὸ Αθάνατο Νερό, που, πη-

γαίνε να πάρη. Ός τόσο όμως ο πατέρας τὴς κόρης άέλησε να περιποιηθί τὸ βασίλειό του πολύ και διάταξε να έτοιμασέν ένα τραπέζι με κάλε λογής σαγηνά και να τοῦ σερβίσουν ένα χρυσὸ κρεβάτι με χρυσομέντα παλῶματα, γιατί κατάλαβε ότι ο ξένος ήταν βασιλόπουλο.

Πέρασε ή ώρα και καθήσαν στὸ τραπέζι να φάν. Τότε τὸ βασίλειό του άρχισεν να μολογή όσα τοῦ άκολούθησαν στὸν δρόμο και τέλος ότι πήγαινε να βρῇ και να πῇ τ' Αθάνατο Νερό για να προφτάση τὸν πατέρα του τὸν βασιλιά, που ήταν άρρωστος τοῦ θανάτου. Η Πεντάμορφη πρόσεξε πολύ στὴν όμιλία τοῦ βασίλειό του και τὴς φαίνονταν τὰ λόγια του πολύ φρόνιμα και όάν ζάχαρι γλυκά, κι' έσο πλειότερο πρόσεξε στὴν όμιλία του, τόσο πλειότερη εύχαιρη εύρισκε να τό άκούη και να τό βλέπη. «Όταν όμως τὸ βασίλειό του φανέροσε διάζονταν να κινήση στὸν δρόμο του, τὴς κόπηκε ή καρδιά τὴς Πεντάμορφης, έβγαίνε πολύ μελαγχολική κι' έπεσε σε μεγάλη συλλογή. Έπειτα ζύγωσε τὴν μάνα της, πήρε τὰ χέρια της, τὴς τσάφιζε γερά, τὰ φίλησε κάμποσες φορές και τὴς είπε κρυφά:

— Μάνα μου, λυποῦμαι πάρα πολύ που θὰ φύγα τὸ βασίλειό του.

Δεν πρόφτασε να είπῃ αὐτὰ τὰ λόγια και γέμισαν δάκρυα τὰ γλυκά της τὰ μάτια, κι' άρχισαν να γένονταν και να τρέχουν μαργαριτάρια στὴν ποδιά της. Η μάνα χαμογέλασε, γιατί κατάλαβε τὸν πόνο, που είχε φερῶσει για πρώτη φορά στὴν καρδιά τὴς κόρης της και δεν τὴς είπε τίποτε.

Όταν τελείωσαν τὸ φαγί, τὸ βασίλειό του φέρεσε τ' όματά του και διάταξε τὸν δούλο του να έτοιμάση τ' όλογο για τὸν δρόμο, άξαρνα όμως εκεί που μιλούσε τὸν δούλο του, άρχισε μια φοβερή κακοκαιρία, μιά μεγάλη νεροποντή κι' άνεμοταραχή, που νόμιζε κανείς ότι ο άγέρας θα ξεθεμύλωνε τὴ γῆ και θα τὴν έρριχνε στὸν άγέρα κομμάτια - κομμάτια. Άστραφές αὐλίζονταν τὰ σύννεφα, όάν φλογερά ποτάμια, και φαίνονταν όάν να φλογίζονταν και όάν να καίγονταν τὰ ούρανα, κι' ή βροντὴ που άκούγονταν συγχετομένης, έτρανάζαν τὰ θεμέλια τὴς γῆς και κοινώνταν συθέμωλο τὸ κατάνιστο, όάν καράβι λανωθὶό στὰ νύματα.

Βλέποντας ο πατέρας τὴς Πεντάμορφης αὐτὸ τ' άγοισαί τ' άνέλπιστο, παρακάλεσε τὸ βασίλειό του να μὴν ξεκινήση, αλλά να μείνῃ εκείνη την βραδιά να ξενοχτήση εκεί και τὸ ξεμερώματά του να εξακολουθήση τὸν δρόμο του.

Τὸ βασίλειό του, αν κι' άλλοτε οὔτε στιγμή ήδελε να έμπαδιστῇ από τὸν δρόμο του, τώρα όμως έστερεσε εύκολα να ξενοχτήση εκεί. Ξαματωθηκε και διάταξε τὸ δούλο να μὴν έτοιμάση τ' όλογο, αλλά να πέρη να κοιμηθί. Σε λίγο πάει κι' αὐτός να κοιμηθί στὸ όλόχροσο κρεβάτι με τὰ χρυσομέντα παλῶματα, αλλά δεν μπορούσε να κλείση τὰ μάτια του. Τὸν παράδερε μια φοβερή άγρυπνιά και δεν τὸν άφανε να κοιμηθί. Η νύχτα τοῦ φαίνονταν χρόνος, κι' αν σφαλλόνσε λιγάκι τὰ μάτια του, κι' άναείσταν την Πεντάμορφη παρουσιάζονταν εύθις ο άρρωστος πατέρας του έτοιμασένος και τὸν έπαισε τ' Αθάνατο Νερό, κι' έτσι ευτυπῶσε από τὴν τρομάρα του και πάλι κλειούσε τὰ μάτια του να κοιμηθί και πάλι έβλεπε τὰ ίδια και ξεναξινούσε.

Αὐτὸ τὴν άλλη τὴν μεριά όμως τὰ ίδια πάθαινε κι' ή Πεντάμορφη. Είχε πλαγιάσει, όάν πάντα στὴν όκαλιά τὴς μάνας της. Η μάνα τὴς άποκαμῶθηκε ήσυχά - ήσυχά, κατὰπὸς κοιμώσαν πάντα, όάν άνθρωπος που δεν ποῦ λείπει τίποτε κι' έχει όλα τ' αγαθά του. Άλλ' ή Πεντάμορφη δεν κοιμήθηκε καθόλου. Έβγαίνε όλη νύχτα και γέμισαν τὸ σπιδήματὸ της μαργαριτάρια. Όταν έβγαίνε ή μάνα της βοήθηκε κοιμῶνη στὰ μαργαριτάρια, κι' απ' αὐτὸ κατάλαβε τὴν λύπη, που τραβήξε ή κόρη τὴς όληνύχτα, κι' άρχισε να τὴν παρηγορή και να τὴς λέγη:

— Μὴν πικραίνεσαι μάτια μου και φῶς μου, γογγύρα θα γυρίση πῶς τὸ βασίλειό του.

(Τὸ τέλος εἰς τὸ έπόμενον φύλλον)

ΑΝΕΚΔΟΤΑ - ΑΣΤΕΙΑ - ΜΙΚΡΑ

Η... ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

ΟΙ ΔΥΟ ΑΡΑΒΕΣ

ΠΑΙΓΝΙΑΙΑ ΣΥΝΑΝΑΣΤΡΟΦΗΣ

Ένα κάθε Πέμπτη
ΘΑΥΜΑΤΟΠΟΙΙΑ

Ένας τραγουδιστής επεσκέφθη ένα θρόνο μια γυναίκα του κυρία και έμεινε πολύ άρρωστος από αυτή της. Όταν δοκίμθηκε να φύγει, η οικοδόσυντα του είπε:

— Σας παρακαλώ, μη φύγετε άδικα. Θέλω να τραγουδήσετε λιγάκι.

— Α. συνγνώμη, κυρία μου, δεν θα μπορέσω δυναμικά απόψε να σας ευχαριστήσω. Είπε έκτος των άλλων πολύ άρρωστος και θα ξυπνήσω τους γείτονες.

— Μη τους λαμβάνετε υπ' όψει κύριε. Μου εφάρμοξαν το σκυλί μου χτες, επειδή τάχα δεν τούς άφνει με τα γανγιάματά του να κοιμούνται.

ΑΦΟΥ ΕΦΘΑΣΑΝ ΩΣ ΤΗΝ ΓΗ

Ένας άνθρωπος, ορόντας ένα άθλιο σκυλί, δεικνύει με χονδρό σφυρί, εισήλθε εις την έκδοον των σκύλων.

— Πού εινε ο διευθυντής ; ήρώτησε.

— Και τί τον θέλετε ; είπε ο θυρωρός.

— Να του δείξω το σκυλί μου.

— Αιτιό το σκυλί ; Χά. χά. Και περιμένετε ποτέ να δραπευθή ένα τέτοιο παληόσκυλο ;

— Γιατί όχι ; ήρώτησε ο προσβληθείς κάτω χός του.

— Τά πόδια του ακούον έκτος των άλλων.

Δε βλέπετε πόσο κοντά εινε ;

— Κοντά ; Και τί διάλογο τὰ θέλει μακρότερο ; Φθάνον στη γή. Δεν είν' άρεκετό αυτό ;

ΘΑ ΓΕΙΝΩ ΕΙΣΟΔΗΜΑΤΙΑΣ

Πατήρ— Τι θα γείνης παιδί μου, όταν με γαλώσης ;

Υιός— Τι είσαι σὺ πατέρα ;

Πατήρ— Έγώ είμαι εισοδηματίας παιδί μου.

Υιός— Τότε κι' εγὼ θα γείνω εισοδηματίας, διότι βλέπω δι εινε καλή εργασία, άρρωδ δλην την ήμερα κάθεσαι στην καρέκλα.

ΕΙΣ ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Πρόεδρος— Λέγετε κατηγορούμενε δι' ε κλεψες ένα χοιρομέρι επειδή δεν έχεις δουλειά και πεινά ή οικογένειά σου. Και εγὼ μα θάινω δι' έχεις τέσσαρους σκύλους.

Κατηγορούμενος— Μα κύριε Πρόεδρε δεν ήμπορούσα να πείσω την οικογένειάν μου να φάγη τους σκύλους.

ΠΩΣ ΕΥΡΙΣΚΟΜΕΝ ΠΟΣΑΣ ΩΡΑΣ ΕΧΕΙ Η ΗΜΕΡΑ ΚΑΙ ΠΟΣΑΣ Η ΝΥΞ

Διά να εβρωμεν πόσας ώρας έχει ή ήμερα και πόσας ή νύξ εις οιαδήποτε εποχήν του έτους μεταχειριζόμεθα την άκόλονδον μέθοδον.

«Διπλασιάζομεν την ώραν της άνατολής διά να εβρωμεν δε τας ώρας της ήμέρας διπλασιάζομεν την ώραν της δύσεως.

Επὶ παραδειγματι εάν δ ήλιος άνατέλλη τοῦ ήλιου και εβωμεν τας ώρας της νυκτός, εις τας 5 ή νύξ έχει δέκα ώρας, εάν δε δύη εις τας 7 ή ήμερα έχει 14 ώρας.

ΑΛΕΞ. ΤΣΙΦΛΑΚΟΣ

(Αντιπρόσωπος «Ν. Γενεας»)

Εις την άκτὴν της Άφρικῆς δύο Άραβες ταξιδιόταν έπεριπατούν κοπιωδώς επί της κοινοῦς άμμου. Περί την μεσημέριαν δὲ κατάνοποι εκ της πορείας εκάθησαν υπό την εὐεργετικήν σκιάν ενός δένδρου τοῦ μόνου ἐν τῇ μεγάλῃ εὐχίῳ, χωρίς νά ἔχωσι τίποτε νά φάγουν.

Κατὰ τὴν ὁμῶς ο εἰς στήθεας τοὺς ἀρθαλμοὺς πρὸς τὸ μέρος τῆς θαλάσσης παρετήρησε σπερίδιον τὸ ὁποῖον εἶχον ρήρει ἔξω τὰ κύματα.

Τότε ὁ ἄλλος καθ' ὑπόδειξιν του ἐσηκώθη τὸ ἐπὶ καὶ ἦτο ἐτοιμὸς νά χωρίσῃ αὐτὸ εἰς δύο διὰ νά τὸ φάγῃ ὅτε ὁ ἕτερος ἀνέκραξεν.

— Ε. τὸ σπερίδι εἶνε δικό μου.

— Καθόλου λέγει ὁ ἄλλος. Μοῦ ἀνῆκει διότι ἐγὼ ἐσηκώθην καὶ τὸ ἐπὶ.

— Ναί ἀλλὰ ἐγὼ τὸ εἶδα πρῶτος.

Καὶ οἱ δύο Άραβες ἤρχισαν νά λογομαχοῦν ὁ εἰς ἰσχυρίζομενος δι' τὸ εἶδε καὶ ὁ ἄλλος δι' τὸ εἶπρε.

Ἡ λογομαχία δὲ αὕτη θά ἐλάμβανε μεγάλας διαστάσεις εἰάν δὲν ἤρχετο πρὸς λύσιν αὐτῆς ἄλλος ταξιδιότης. Άραβ' τοῦ ὁποῖου καὶ οἱ δύο ἐπακολούθησαν τὴν συνδρομήν διὰ νά κρίνῃ αὐτοὺς. Οὗτος ὅμως ἐφάνη ἐξυπνότερος καὶ ἀρῶς ἐχάρησε τὸ σπερίδιον εἰς δύο τεμάχια καὶ κατέπιε τὸ περιεχόμενον του εἰπε:

— Αὐτὸ ποῦ ἔφαγα εἶνε διὰ τὸν κόπον μου καὶ αὐτὸ εἶνε ἰδικά σας.

Καὶ δώσας αὐτὸς ἀνὰ ἓν κογχύλιον ἔφυγε χωρίς νά προσθέσῃ λέξιν ἀρῆσας καὶ τοὺς δύο Άραβας ἐκλήνκτους διὰ τὸ μᾶθημα τὸ ὁποῖον ἄλλως τε τοὺς ἤξιζεν.

Ἀθήναι Κ. Α. ΚΡΟΝΤΗΡΑΣ

ΠΑΡΕΣΤΗΓΗΣΙΣ

Ἡ οἰκογένεια τοῦ κυρίου Β. ἔχει μίαν ὑπὴν ῥέτιαν μὲν εἰς ἑλθοῦσαν ἀπὸ τὸ χωρίον της. Μίαν ἡμέραν ἐνθὶ τὸ γένμα ἦτο ἐτοιμὸν, τῆς φωνάζει ἡ κυρία της.

— Καίνα γιατί δὲν ἔρχεται ὁ κύριός σου ;

Ἡ Καίνα ἡ ὁποία εἶδε τὸν κύριόν της νά τριβῇ τὰ δόντια του, ἀπαντᾷ:

— Κυρία, ἀκούξτε τὰ δόντια του.

Καίλαμα Δ. Ι. ΒΟΓΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΑΙΓΝΙΔΙΟΝ ΣΥΝΑΝΑΣΤΡΟΦΗΣ

Εἰς ἐκ τῆς συναναστροφῆς ἀποτελεῖται τὰ εἰς παρὰπλάγιαν εἰς τοὺς φίλους ἀποτελούμενα ἀπὸ προσδοκαμένους τὰς ὁποίας πρὸς νά ἐκτελῶσι χωρίς λάθος καὶ χωρίς νά λέγοιαι ἰστοί. Αἴθετε ἓνα ἀριθμὸν μετὰ τὸν ῥοῦν σας προσθέσατε εἰς αὐτὸν τὸν ἀριθμὸν 3, ἀπὸ τὸ ἄθροισμα αὐτὸ ἀφαιρέσατε τὸν ἀριθμὸν 2, τὸ ὑπόλοιπον διπλασιάσατέ το' ἀφαιρέσατε ἀπὸ αὐτὸ τὸ διπλάσιον τοῦ ἀριθμοῦ τὸν ὁποῖον ἐβόλατε κατ' ἀρχὰς εἰς τὸν ῥοῦν σας. (Έπειτα ἐρωτᾷ) Έχετε εἰς τὸν ἀριθμὸν 2 ;

Όλα τὰ παιδιά θά εἰπὼν δι' ἔχον αὐτὸν τὸν ἀριθμὸν.

Σημείωσις. Όταν τὸ παιγνίδιον τοῦτο ἐννοηθῇ (καὶ τοῦτο εἶνε ἐντελότερον) παίζεται κατὰ πολλοὺς ἄλλους τρόπους.

Μιτυλήνη Κ. Μ. ΑΓΓΕΛΑΡΑΣ

Νά ταχυνώμεν αὐτὰ ἐντὸς ὑψηλοῦ πύλου διὰ τῆς φλογὸς ἐνὸς κηρίου.

Ὁ θανατοποιὸς λέγει δι' τὰ τῆς ἀνῆλθον γὰ ἐντὸς τοῦ πύλου του, θέτει αὐτὸν ἐπὶ τῆς σιγῆς ἐπὶ τῆς φλογὸς ἐνὸς κηρίου καὶ πᾶσαντα δεικνύει ἐν ἀποργίᾳ καλῶς ἐξηγούμενον καὶ ἀρεκτὰ θεμιδόν.

Πολλοὶ πιστεύουν, δι' τοῦτο γίνεταί δυνάμει χημικῆς τινὸς οὐρανοῦ, καὶ ἄνευ πυρός. Ἀλλ' οἱτοί εἶνε πολλοὶ μακρὰν τῆς ἀληθείας. Τὰ αὐτὰ ἐξηγανθήσαν προηγουμένως καὶ ἐπὶ τῆς ἐκείνης τῆς σιγῆς ἐντὸς τοῦ πύλου δὲν φαίνεται ὅμως διότι ὁ ἐνεργὼν κρατεῖ τὸν πύλον ἐντὸς τὰ δὲ αὐτὰ τὰ ὁποία σπάζει καὶ πετᾷ τοὺς φλοιοὺς των εἶνε κενά. Ἐκεῖνο ὅμως τὸ ὁποῖον πείθει τοὺς θεατὰς δι' εἶνε γαμὰτα, εἶνε διότι σπάζων αὐτὰ, ἀφίνει νά τοῦ πέσῃ ἐν γερμάτιον, ἐξ ἀπροσεξίας δὲ ἦν οἱ δὲ θεαταὶ βλέποντες τὸν κρόνον καὶ τὸ ἀσπράδι χυρόμενα ἐπὶ τῆς τραπέζης ἡ ἐπὶ τοῦ πατώματος πεδόνται δι' καὶ τὰ ἄλλα ἥσαν γερμάτια.

Ἀφού λοιπὸν θέσῃ τὸν πύλον ἐπὶ τῆς φλογὸς τοῦ κηρίου κενῶν αὐτὸ ἐπὶ πινάκῳ καὶ τὸ παρουσιάζει θεμιδόν ἔτι.

Ἀθήναι ΕΜΜ. Γ. ΚΑΡΕΛΛΑΣ

ΕΠΕΡΙΜΕΝΕ ΟΔΗΓΙΑΣ

Ὁ σταθμάρχης ἐνὸς σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ τῶν Ἰνδιῶν εἶχε λάβε ἀντοχρὰς διαταγὰς ἐπὶ ποιῇ παύσεως νά μὴ κινή ποτε τρένο χωρίς νά λάβῃ ὁδηγίαν ἀπὸ τὸν προϊστάμενον του. Ὡς ἐκ τοῦτου ἠναγκάσθη νά στείλῃ κάποιε τὸ κῆνωδι τηλεγράφου.

«Γραφεῖον Αἰνυνητιῶν, Καλκούτιαν. Τῆς γρηὺς κατασπαράσσει ὁδὸν. Τηλεγραφεύσατε ὁδηγίαν»

ΛΟΤΙ ΕΚΛΑΙΓΑ

Νίκος— Γιατί κλαῖς Τάκη ;
Τάκης— Διότι με ἔδειρε ὁ μπαμπάς.
Νίκος— Καὶ διατί δὲ ἔδειρε ὁ μπαμπάς ;
Τάκης— Διότι... ἔκλαιγα.

ΛΟΤΙ ΔΕΝ ΕΓΡΑΨΑ

Μαθητής— Κύριε, όταν ὁ μαθητής δὲν κινήται τίποτε τιμωρεῖται ;

Διδάσκαλος— Όχι, παιδί μου.

Μαθητής— Τότε μὴ με τιμωρήσης διότι... δὲν ἔγραψα τὸ μᾶθημά μου.

ΕΙΣ ΤΟ ΛΕΩΦΟΡΕΙΟΝ

Έν τινι λεωφορείῳ τῆς Γαργαρέτας, εἰσῆλθεν ἀρεκτὰ παχύσαρκος γυνή, ἥτις κατέλαβε δύο θέσεις. Ἐν αὐτῶν τοῦτο ἰδὼν εἰς λίαν ἀθυρόστομος κύριος, λέγει εἰς τὴν παχύσαρκον κυρία.

— Τοῦ λεωφορείου ὁ προορισμὸς δὲν εἶνε νά δέχεται καὶ ἐλέφαντας. Ἡ γυνὴ ἀκούσασα τὸν ἐμπαιγμὸν εἶπε:

— Κίριε μου, τὰ λεωφορεῖα ἁμοιάζουν μετὰ τὴν καθόδον τοῦ Νῶε καὶ ἐντὸς αὐτῶν συνήθως βλέπω τις παντὸς εἶδους ζῶα.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΤΣΙΡΗΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ

ΠΟΤΕ ΓΙΝΕΤΑΙ ΗΧΩ

Διά νά γείνη ήχὼ πρέπει νά σταθώμεν 17 τοῦλάχιστον μέτρα μακρὰν ἀπὸ κανὲν ἐμπόδιον λ. χ. τοῖχον, ὕψους γῆς κτλ. καὶ νά φωνάξωμεν μίαν λέξιν μονοσύλλαβον εἰς δὲ φωνάξωμεν λέξιν δυσσύλλαβον ἢ πολυσύλλαβον θά ἀκούσωμεν τὴν ήχὼ τῆς τελευταίας μόνον συλλαβῆς. Καὶ τοῦτο διότι ἡ ήχὼ των πρώτων συλλαβῶν θά συμπέσῃ μετὰ τὸν ήχον των τελευταίων συλλαβῶν.

Ἀλλ' εἰάν θέλωμεν νά γείνη ήχὼ εἰς δυσσύλλαβον λέξιν ; Τότε πρέπει νά ἀπομακρυνώμεν ἀπὸ τοῦ ἐμποδίου 34 μέτρα, ἦτοι 17Χ2.

Εἰάν δὲ θέλωμεν νά γείνη ήχὼ εἰς τρισύλλαβον λέξιν πρέπει νά ἀπομακρυνώμεν ἀπὸ τοῦ ἐμποδίου 17Χ3—51 μέτρα, κ. ο. κ.

Διατί συμβαίνει τοῦτο ; Τοῦτο, συμβαίνει διότι διὰ νά ἀισθανθώμεν ἓνα μονοσύλλαβον ήχον, ἀπαιτεῖται χρόνος τοῦλάχιστον 1/10 τοῦ δευτερολέπτου. Διὰ νά κάμωμεν δὲ οὕτως ὥστε ἡ ήχὼ τῆς συλλαβῆς νά ἔλθῃ εἰς τὸ οὖς μας 1/10 τοῦ δευτερολέπτου βραδύτερον τῆς συγῆς καθ' ἣν ἐπηρεάζομεν τὴν συλλαβὴν πρέπει νά τὴν κάμωμεν νά διαρῶσῃ ἓνα διάστημα μέχρις ὅτου καταναλωθῇ τὸ ἐξ 1/10 τοῦ δευτερολέπτου χρονικὸν διάστημα, γνωρίζοντες δι' ἡ ταχύτης τοῦ ήχου εἶνε 340 μέτρα κατὰ δευτερολέπτου (εἰς 150) καὶ τὸ διάστημα τοῦτο εἶνε 34 μέτρα.

Ἀλλὰ τὸ ἀρ' ἡμῶν μέχρι τοῦ ἐμποδίου διάστημα ὁ ήχος θά τὸ διαρῶσῃ δύο φορές. Μίαν ἀπὸ τοῦ σπλάτος μας μέχρι τοῦ ἐμποδίου καὶ μίαν ἀπὸ τοῦ ἐμποδίου μέχρι τοῦ ὠτός μας.

Διὰ τοῦτο ἡ ἀπόστασις ἡμῶν ἀπὸ τοῦ ἐμποδίου εἶνε 17 μέτρα δηλαδὴ τὸ ἥμισυ τοῦ 34 μέτρα τὰ ὁποία ἀπαιτοῦνται διὰ νά παρέλθῃ χρόνος 1/10 τοῦ δευτερολέπτου ὁ ὁποῖος πάλιν ἀπαιτεῖται διὰ νά γείνη ἐκρινῶς καταληπτός μονοσύλλαβος ήχος.

Εἰνότε ἡ ήχὼ δὲν ἐπαναλαμβάνει μίαν φοράν τὸν ήχον ἀλλὰ πολλὰς φορές εἰς τὸ βερόν τῆς Γαλλίας ὅπου ὑπάρχει δύο πύργοι ἀπέχοντες ἀπ' ἀλλήλων 52 μέτρα. Ἐκεῖ εἰάν σταθῇ μετὰ τῶν δύο τούτων πυργῶν καὶ φωνάξῃ ἡ ήχὼ θά ἐπαναληφθῇ δὲ δεκά φορές.

Εἰς μὲν τὴν πρώτην περίπτωσιν καθ' ἣν ὁ ήχος ἐπαναλαμβάνεται μόνον μίαν φοράν λέγεται ἀπλή ήχὼ, εἰς δὲ τὴν δευτέραν περίπτωσιν καθ' ἣν ὁ ήχος ἐπαναλαμβάνεται πολλὰς φορές λέγεται πολλαπλή ήχὼ.

Εἰς τὴν δευτέραν περίπτωσιν τὰ ἐμπόδια πρέπει νά εἶνε δύο, ἑνὴν δὲ, παράλληλα καὶ εἰς ἀρεκτὴν ἀπ' ἀλλήλων ἀπόστασιν κείμενα.

Εν Μιτυλήνῃ Κ. Μ. ΑΓΓΕΛΑΡΑΣ

ΤΙ ΜΑΣ ΓΡΑΦΟΥΝ ΕΞ ΑΡΤΗΣ

Συγχαρητήρια θεομύατα καὶ εὐχαὶ εἰς κινεῖς καὶ ἐνθουσιώδεις ὑπεδέχθησαν τὴν θαυμαστικὴν εἰσοδὸν τῆς «Νέας Γενεας» εἰς τὸν κόσμον τῆς νεολαίας. Τὸ παιγνιωτικὸν τῆς πρόγραμμα, αἱ ἐκπολιτιστικαὶ ἰδέαι καὶ αἱ ἐθνογενεῖς ἀρχαὶ μετ' ὧν κατήρχετο εἰς τὸν ἐβγενὴ ἀγῶνα ἐδικαιολογοῦν τὴν ἐνάρμοστον καὶ δικαιοσύνην ταύτην ὑποδοχῆν. Εὐχαριστοὺς εἰς τὴν ἐκτίμησιν καὶ τὴν ἀνταποκρινόμενον εἰς τὴν μοναδικὴν περιουσίαν σας εἰς τὸ ὕψος τῆς ἀποστολῆς του καὶ ἀντάξιον των περιβαλλόντων αὐτοῦ ἐλπιδῶν.

ΓΕΩΡΓΙΑ ΣΑΝΔΗ

ΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΩΝ ΝΑΥΤΩΝ

Ὁ Βορρειαὺς φουστὸς ἀγριὸς σκληρὸς, τὸ κοῦο ἦτο ἀνυπόφορο καὶ οἱ ναῦται καθ' ὅμλους πλησίον τῆς σκάφης ἔλεγον διάφορες ἱστορίας. Ἀλλὰ μία ἱστορία ἐνὸς των ναυτῶν μὲν ἐπέστησε τὴν προσοχὴν καὶ τὴν ἠρεσάσθη μετ' ἡμῶν. Σας τὴν ἀφηροῦμαι ὅπως τὴν ἤκουσα. Μία φορά κι' ἦσαν καιροὶ, ἄρχισε νά μάς λέγῃ, σὰ χωριά τῆς Ἀτικῆς εἶχεν ἐπέλθει λειψυρία. Τρεῖς τεμπελῆδες, σὰν κι' ἐμένα, ἀπεφάσαν νά ἐκμεταλλεύσων τὴν περιστάσιν. Συνεφάνησαν λοιπὸν, ὁ εἰς νά κάμῃ τὸν προφήτην καὶ οἱ ἄλλοι δύο νά ὑποστηρίξουν καὶ νά ἐπιβεβαιώσουν τὴν προφητικὴν του δύναμιν. Ἀνεχώρησαν λοιπὸν ἐκ περιτοχῆς διὰ τὰ χωρία τῆς Ἀτικῆς πρῶτος ὁ Κοντορεβιδούλης δὲ τὸν Καλογιάννη ἀκολούθως δὲ ὁ προφήτης.

Στὸ δρόμο ἀπάντησαν ἓνα χωριὸν καὶ ὁ προφῆτης τὸν ζήτησαν, τὸν ζήτησαν καὶ τὰ νέα τοῦ χωριοῦ. Αὐτὸς ἄρχισε νά τοὺς παριστάνῃ μετὰ μελαινότερα χρώματα τὴν ὑπάρχουσαν λειψυρίαν. Τότε αὐτοὶ τὸν ἐβεβαίωσαν ὅτι μέλλει νά περιδοῇ καὶ σὰ χωριά, ἔχει τὴν δύναμιν μετὰ τὴν πρώτην δέσιν τὸν νά κάμῃ ὡς εἶ νά βρεθῇ. Ὁ χωριὸς ἐξάλλος ἐκ χωρὸς ἐπέστρεψε εἰς τὸ χωριὸν νά τὸ ἀναγγεῖλῃ καὶ τοῖς λοιποῖς συγχωριοῖς του. Καθ' ἣν σιγὴν μὴν λοιπὸν ἦσαν συναθροισμένοι ἔφθασε καὶ ὁ προφήτης, ὅστις ἐβεβεβαίωσε καὶ τοὺς ὑπεσχέθη δι' τὰ πρᾶξι, τὸ κατὰ δύναμιν. Οἱ χωρικοὶ ἀπεφάσαν νά τοὺς ἐξορίουν τὴν βραδυνὰ ἐκεῖ νη καὶ οἱ φίλοι μας προσεκοινοῦντο δι' νησιῶν οὐν τοὺς ἐξέκισαν κολοκυνθόπιτες. Τέλος ἦλθεν ἡ ὥρα τοῦ δειπνοῦ καὶ οἱ φίλοι μας ἐκάθησαν νά δειπνήσωσι. Ἀφού ἔφαγαν καλὰ, τοὺς ἐπερίστρεψε ἓνα ταρι πῆτα. Διὰ νά μὴ μολώσουν, τὴν ἐπαθρὸν συνεφάνησαν ὅπως τὴν φάγῃ, ἐκεῖνος ὅστις θά ἔλεγε τὸ μεγαλειότερον ψεῦδος. Ἐπείσαν νά κοιμηθῶσι καὶ οἱ τρεῖς, ἀλλ' ὁ προφήτης ἐνθυμούμενος τὴν πῆτα δὲν τοῦ ἤσχετο ἔπος καὶ διὰ νά ἡσυχάσῃ σκῆνωσε καὶ τὴν τρέφῃ. Τὸ πρᾶξι ἐπύρηναν καὶ οἱ τρεῖς καὶ ὁ Κοντορεβιδούλης ἤρχισε νά λέγῃ τὸ ὄνειρόν του.

— Βρε παιδιά, εἶδα στὸν ὕπνο μου πῶς ἦτο μὴ σκάλα τόσο μεγάλη, ποῦ ἐπήγαινε μετὰ τὸ Θεό. Κι' ἐγὼ ἀνέβαινα, ἀνέβαινα κι' ἀκόμη ἀνέβαινα.

— Κι' ἐγὼ λέγει ὁ Καλογιάννης εἶδα τὸ ἀντίθετο. Ὅτι ἦτο μὴ σκάλα καὶ κατέβαινα μέχρι τοῦ Ἄδου. Καὶ ἀπεφάσα νά κατέβω κι' ἐγὼ. Τόσῃ ἐντίπῳ μὲν ἐπροξένησε ὥστε καὶ τὸ ἄκρον ῥαυτὶδι δι' ἐδρεζομαί ἐκεῖ κάτω, καὶ βλέπον τὸν Γραφεύρα νά κάθῃται στὸν θρόνον καὶ τοὺς λοιποὺς (δὲ ἀποδῶ) νά τὸν περιτοχῶν. Ἀγαπᾷτο ἀδελφοὶ λέγει ὁ προφήτης. Τὴν σιγὴν ἐκείνην ἤμουν ἐν πύλῳ, καὶ βλέποντας τὸν ἓνα ν' ἀνέρχεται εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ τὸν ἄλλον νά κατέχεται στὸν Ἄδην, νόμισα πῶς δὲν θά ἐσαυροῦσθε καὶ γι' αὐτὸ ἐκινώθηκα καὶ ἔφαγα τὴν πῆτα. Τὸ ῥα τὸ εἰς ἀντίθετον ἐπείτα μετὰ τοὺς χωρικοὺς καὶ μετὰ τὸν προφήτην δὲν ἐξέρω πῶς.

Εν Μιτυλήνῃ Κ. Μ. ΑΓΓΕΛΑΡΑΣ

ΤΙ ΜΑΣ ΓΡΑΦΟΥΝ ΕΞ ΑΡΤΗΣ

Συγχαρητήρια θεομύατα καὶ εὐχαὶ εἰς κινεῖς καὶ ἐνθουσιώδεις ὑπεδέχθησαν τὴν θαυμαστικὴν εἰσοδὸν τῆς «Νέας Γενεας» εἰς τὸν κόσμον τῆς νεολαίας. Τὸ παιγνιωτικὸν τῆς πρόγραμμα, αἱ ἐκπολιτιστικαὶ ἰδέαι καὶ αἱ ἐθνογενεῖς ἀρχαὶ μετ' ὧν κατήρχετο εἰς τὸν ἐβγενὴ ἀγῶνα ἐδικαιολογοῦν τὴν ἐνάρμοστον καὶ δικαιοσύνην ταύτην ὑποδοχῆν. Εὐχαριστοὺς εἰς τὴν ἐκτίμησιν καὶ τὴν ἀνταποκρινόμενον εἰς τὴν μοναδικὴν περιουσίαν σας εἰς τὸ ὕψος τῆς ἀποστολῆς του καὶ ἀντάξιον των περιβαλλόντων αὐτοῦ ἐλπιδῶν.

Εν Μιτυλήνῃ Κ. Μ. ΑΓΓΕΛΑΡΑΣ

ΤΙ ΜΑΣ ΓΡΑΦΟΥΝ ΕΞ ΑΡΤΗΣ

Συγχαρητήρια θεομύατα καὶ εὐχαὶ εἰς κινεῖς καὶ ἐνθουσιώδεις ὑπεδέχθησαν τὴν θαυμαστικὴν εἰσοδὸν τῆς «Νέας Γενεας» εἰς τὸν κόσμον τῆς νεολαίας. Τὸ παιγνιωτικὸν τῆς πρόγραμμα, αἱ ἐκπολιτιστικαὶ ἰδέαι καὶ αἱ ἐθνογενεῖς ἀρχαὶ μετ' ὧν κατήρχετο εἰς τὸν ἐβγενὴ ἀγῶνα ἐδικαιολογοῦν τὴν ἐνάρμοστον καὶ δικαιοσύνην ταύτην ὑποδοχῆν. Εὐχαριστοὺς εἰς τὴν ἐκτίμησιν καὶ τὴν ἀνταποκρινόμενον εἰς τὴν μοναδικὴν περιουσίαν σας εἰς τὸ ὕψος τῆς ἀποστολῆς του καὶ ἀντάξιον των περιβαλλόντων αὐτοῦ ἐλπιδῶν.

Εν Μιτυλήνῃ Κ. Μ. ΑΓΓΕΛΑΡΑΣ

ΤΙ ΜΑΣ ΓΡΑΦΟΥΝ ΕΞ ΑΡΤΗΣ

Συγχαρητήρια θεομύατα καὶ εὐχαὶ εἰς κινεῖς καὶ ἐνθουσιώδεις ὑπεδέχθησαν τὴν

ΜΑΣ Ο ΤΡΡΠΕΓΕΓ

Ο ΠΑΠΑΓΑΛΛΟΣ

ΣΧΟΛΙΚΑ ΗΘΗ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ ΕΝ ΑΓΓΛΙΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΙΚΟΣΤΟΝ ΕΚΤΟΝ

Ο ΧΙ ΚΡΙ ΚΕ

Τὸ σχολεῖον τοῦ Λανκάστερ ὑπέστη χωρὶς ἀμφιβολίας τῆς σχολῆς Λανκάστερ ὑπεδέχθησαν τὸν προσκεκλητὴν καὶ νεοτεριστὴν διευθυντὴν του. Μ' ὅλα αὐτὰ ὅμως εἰς τὸν ἀθλητικὸν ὀλίγη πρόοδος συνετέλεσεν. Πολλὴ ὀλίγη ἐλλείπει ὅμως διὰ τὸ ἴστον δυνάμει, ὁ ὅποιος ἦτο καὶ ὁ ἀρχηγὸς τῆς ομάδος τῆς σχολῆς τοῦ Καίριου διὰ τὴν πρῶτην συμβολὴν καὶ ἡ σχολὴ αὐτὴ εἶχε τρεῖς διακεκριμένους παίκτας, ἐνθ' ἡ τοῦ Λανκάστερ μόνον δι' ἓνα ἡμιποδοῖς νὰ ὑπερφαρμακῇ — τὸν Σὼττρεν, ὁ ὅποιος ἦτο καὶ ὁ ἀρχηγὸς τῆς ομάδος τῆς σχολῆς τοῦ. Οὗτος καίτοι προσωπικῶς ἀντιπαθεῖ τὸν Τόντ, τὸν ἐξελέξεν οὐκ ἦτο δὲν διὰ δέκατον παίκτην, διότι ἦτο ἀδύνατον νὰ ἀπολείπῃ τὸν Ἀνδρῆαν χωρὶς νὰ θεωρηθῇ, ὅτι μεροληπτεῖ. Κάνοντες λοιπὸν μὴ δύσκαρτον ἀνάγκην φιλοτιμίαν, ἐμήνυσεν τὸν Τόντ εἰς τὸ σπουδαιότερον του.

— Ἐξέω δὲ οἱ οἱ σφαιρὰ ἀρκετὰ γρηγορῶς τοῦ λέγει.
— Καὶ, αὐτὴ εἶνε ἡ μεγαλειτέρα μου ἰκανότης εἰς τὸ παιγνίδι.
— Τότε θὰ σὲ πάρω ὡς δέκατον.
— Ἐξαιρεσὶς.
— Πρέπει ὅμως νὰ γυμνασθῇς ὅσο μπορεῖς καλὴν αἰδέα.
— Θὰ τὸ κάμω.
Καὶ πραγματικῶς ἐπεδόθη μὲ τὰ σωστά του εἰς τὴν πρῶτην ἀντίσφιγξιν. Καθ' ὅσον τὸν χρόνον, ποῦ τοῦ ἐπερίσσευεν ἐπὶ τὴν πρῶτην ἀντίσφιγξιν, εἰς τὸν χρόνον αὐτὸν εἰς τὴν σφαιρὰν. Σιγῶντα ὁ Μάρεν ἐπὶ τὴν αὐτὴν καὶ τὸν παρακολουθοῦσε καὶ τὸν συνέχαιρε ἐλπιόμενος.
— Ἐῖσα ἐν γενετῇς παίκτης κρίνεται, τοῦ ἔλεγε ἐντὸς ἐπὶ ἑπτὰ θὰ γίνῃς πρῶτος τάξεως. Τὴ σφαιρὰν τὴ γίνῃς θαντάου.
— Ἰὰ καὶ τὴν δὲ, Μάρεν ἤθελε νάσωνα καὶ σὺ μέσα στὴν ομάδα καὶ νάσαις κρίνεται. Ἐπὶ θὰ μποροῦμαι νὰ εἰμὼδα κοντὰ ὁ ἕνας σὺν ἄλλων.
— Ὅσο γὰρ τὸ κρίνεται δὲν μὲ νοιάζει καὶ πολλὴ ἐπερίσσεια ὁ Μάρεν ὡς πρὸς τὸ ζήτημα ὅμως νὰ εἰμὼδα μαζί, παρακάλει τὸν πατέρα μου νὰ μὲ δάμῃ τοῦ χρόνου εἰς τὴν σχολὴν τοῦ Λανκάστερ.
— Ἀλλήθινά ; Μάρεν.
— Σχεδὸν καὶ καθάρεστα.
— Θὰ σὲ βοηθήσω καὶ ἐγὼ γὰρ νὰ πείσω τὸ γέροντά σου.
— Ὁ Τόντ ἐπισκέπτετο συχνὰ τὸ σπίτι τοῦ καὶ Μάρεν καὶ εἶχε μάλιστα κάμει πολλὴ καλὴν ἐντίποινα εἰς τὸν σοβαρὸν γέροντα δικηγόρον, ὁ ὅποιος ἦτο βέβαιος ὅτι τὸ παιδί αὐτὸ ἀπὸ τὴν Ἀνδρῆαν, θὰ προῦδενε μὴ μέρα καὶ θὰ γίνονταν ἕνας πολλὸ καλὸς πολίτης.
— Ναὶ πέσουν καὶ ἐὼν, τοῦ λέγει ὁ Μάρεν.
— Θὰ τὸ πῶ, λέει.
Ἡ ἡμέρα τοῦ παιγνιδίου τοῦ κρίνεται ἦτο θαντάου καὶ ἡλιόλουστη. Ὅλα τὰ ἀγωνίσματα ἐλάμβανον χώραν εἰς τὸν κεντρικὸν οἶκον, ποῦ ἀνομιζόνταν ὡς οὐδὲν καὶ ὁ ὅποιος ἦτο ὁ μεγαλειότερος καὶ πλεον περιουσιμὸς χώρος δι' ἀγωνίσματα. Τὸ μέγεθος τοῦ μάλιστα ἐδουλόετο τοὺς μικροτέρους παιγνιδῆς, οἱ ὅποιοι ἐνηθισμένοι εἰς μικρὰ προαίτια δὲν μποροῦσαν ἐκεῖ πέρα νὰ οἰκονομῇ με ἀκρίβειαν τὴν

σφαῖρα.

Ὁ ἀγὼν τοῦ σχολείου Λανκάστερ ἐναντίον τοῦ Καίριου ἤρρισε τὴν ἐνδεκάτην καὶ ἡμίσειαν, ὅταν κατὰ τὴν ἀποῖαν — ὅλα παιδιὰ θὰ μποροῦσαν νὰ παρακολουθῶσαν τὸ παιγνίδι, ἐπειδὴ θὰ τελειωναν τὸ μὴναι τὸν. Δύο ἡμέραι εἶχον παραχωρηθῇ διὰ τὸ παιγνίδι, ἐν ἀνάγκῃ δὲ ἐδίδετο καὶ τρίτη ἡμέρα, καίτοι τὰ περισσότερα σχολεῖα ἐτέλειον ἐντὸς δύο μόνον ἡμερῶν.

Ὅταν οἱ μικρότεροι μαθηταὶ τοῦ Λανκάστερ, οἱ ὅποιοι ἐτέλειον τὸ μάθημά των τὴν δωδεκάτην καὶ ἡμίσειαν ἔφθασαν κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην ὅπως παρακολούθησαν τὸ παιγνίδι εἶδαν, ὅτι τὸ Καίριον εἶχε προχωρήσει ἤδη ἀρκετὰ, τὴν μίαν δὲ καὶ ἡμίσειαν ἔφθασαν εἰς 163 ἐναντίον 3. Τὰ πράγματα ἐφαίνοντο πάλιν ὁμοῦ διὰ τὴν ὁμάδα τοῦ Λανκάστερ. Ὁ ἀπὸγευμα τὰ ἴδια. Τὰ ἀποτελέσματα ἔδειχναν ὅτι καὶ ἐλπίς ἐπιτυχίας διὰ τὸν Λανκάστερ εἶχε περῆσει πλέον.

Ἡ δευτέρα ἡμέρα εἶχεν ἐξημερώσει πολλὴ διάφορος. Τὸ δωδεκάτην κατὰ τὴν νύκτα εἶχε κατελθῇ, ὁ ὅποιος εἶχε δυνάμει καὶ ὅλη ἡ ἡμέρα ἦταν συννεφιασμένη. Ὅλοι ἔβλεπαν ὅτι θὰ εἶχε βροχὴ. Ὁ Σὼττρεν εἶδε διαταγὰς ὅλοι τῆς ομάδος του νὰ παύσων με τῷ ὅτι καὶ κερδίσει χρόνον, ἂν μποροῦσαν νὰ παραλείψουν τὸ παιγνίδι, ἡ βροχὴ θὰ ἔρχονταν καὶ τότε μεταβαλλομένου τοῦ ἐδάφους ἔως νὰ μεταβάλλοντο καὶ αἱ συνθήκαι διὰ τὴν ὁμάδα του. Ὅταν ἤρθε λοιπὸν ἡ σειρά τοῦ Τόντ τοῦ ἔπρεπε νὰ ἀφήσῃ καὶ φιλοδοξίαν δι' ἐπιτυχίας κατὰ μέρους καὶ νὰ παραλείψῃ τὸ παιγνίδι.

Ἐνα τέτοιον πρᾶγμα θὰ ἦτο ἀδύνατον διὰ τὸν φροδοῦσαν καὶ ἂν τὸν Τόντ εἶναι ἐξαιρετικῶς εἰς τὸ νὰ περῶν τὸν αὐτὸν του καὶ ἡ αὐτοπειθαρχία αὐτὴ εἰς τὴν παρούσαν περίστασιν, τοῦ ἦτο πολὺ τιμω. Ἐπὶ κατὰ τὴν ὁμάδα νὰ κερδίσει τριάντα πέντε λεπτά τῆς ὥρας — τριανταπέντε πολὺ τιμω λεπτά, ἕκαστον τὸν ὅποιον ἔφερε τὴν βροχὴν ὅλο καὶ πλησιέστερον.

Σημειώτεον ὅτι κατὰ τὴν δευτέραν ἡμέραν ἡ σχολὴ τοῦ Λανκάστερ εἶχε προχωρήσει καὶ δὲν εἰσέφερε εἰς τὸν διασκεδαστικὸν σημείον εἰς τὸ ὅποιον ἦτο τὴν προτεραίαν. Τέλος ἡ βροχὴ ἤρθε, ἔπειτα εἰς μεγάλας σταγόνας στὴν ἀρχὴ, ἔπειτα ραγδαία καὶ τὸ παιγνίδι διεκόπη διὰ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ἐπομένην.

Βασίλει, διαρκῆς βροχὴ καθ' ὅλην τὴν νύκτα, καὶ κατὰ τὴν ἡμέραν.

Μόλις ὁ ὅμιλος τοῦ Λανκάστερ ἐξῆλθε διὰ νὰ ἀρχίσῃ τὸ παιγνίδι, ὁ Σὼττρεν ἔβρισε τὴ σφαῖρα εἰς τὸν Τόντ καὶ τοῦ λέγει.

— Ρίξε ἐπὶ πρῶτος μὲ τὸν ἥλιο ἀποπίσω σου.
Ἡ καρδιά τοῦ Τόντ ἐπλήρυνε ἀπὸ χαρᾶς. Τοῦ εἶδετο τὸ ὅτι μὴ εὐκαρία, τὴν ὅποιαν οὔτε νὰ ἀναιρεθῇ ἐτολμοῦσε.

— Ὁ καὶ καὶ οἱ καλλίτερον ὑπορέσει, ἀπεκρίθη, ὁ σπασμὸς ἐννομοσύνης, ἂν καὶ συγχρόνως ἀποροῦσε γὰρ ποῦ λόγῳ ὁ Σὼττρεν εἶχε ἐλάσει τέτοιαν ἀπόφασι καὶ τοῦ ἔκανε τέτοιον χάρη.

Ὁ λόγος ἦταν ἐπειδὴ ὁ Λανκάστερ εἶχεν ὁμιλήσει ἰδιαίτερος εἰς τὸν ἀρχηγὸν τῆς ομάδος καὶ ὁ Σὼττρεν, καίτοι κατὰ βάθος διασκεδαστικὸς ποῦ θὰ εἶδε μὴ λαμπρὰν εὐκαιρίαν εἰς τὸν Τόντ, τοῦ ἔκανε ἐπειδὴ ἤθελε νὰ δείξῃ ὅτι δὲν μεροληπτεῖ.

Ἐπὶ τὴν ὁμάδα, ὅποια δέδια, στιγμὴ κατὰ τὰς ἀποῖας ὁ ἀθλητὴς ἀσθενεῖται, ὅτι καὶ μὴς, καὶ μετὰ τοῦ σώματος τοῦ ὑπακούοντος προθύμως εἰς τὰς διαταγὰς τῆς θελήσεώς του. Αὐτὸ συνέβαινε καὶ μὲ τὸν Τόντ ἐκεῖνο τὸ πρῶτον. Οὐδέποτε κατὰ τὰς ὥρας τῆς προηγουμένης τὸν εἶχε οἷον τὴν σφαῖρα μὲ τὸν ἀκρίβειαν. Οὐδέποτε, ἔχει τὸς ἐπιτυχίας προ

τῆς.

Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν ὅτι ἡ ὁμάδα τοῦ Καίριου ἔφθασε νὰ γάνῃ ἀρκετὰ. Εἰς τὸ βάθος, ὅπου ἦσαν τὰ καθήματα τὸν θεατῶν, οἱ μικροὶ μαθηταὶ τοῦ Λανκάστερ σηκώνοντο ὁρῶντες ἐφύονταν σὰ δαιμονισμένοι, ἐξημερώσαν, ἐκινούσαν χεῖρας καὶ πόδια ἀσυνεχῶς. Ὁ Σὼττρεν ἔκρυβε τὴν δυσχεροῦσιν ἐν ὑπὸ φανταστικῶν ἀπάθειαν καὶ ἀδιαφορίαν.

Κατὰ τὴν διακοπὴν διὰ τὸ πρόγευμα, ὁ ἥλιος εἶχε ἔξω ἀπὸ τὸν ἀσθενεῖται τὸ ἔδαφος, ἀλλὰ ἔχον 176 γὰρ νὰ κερδίσει — θὰ μποροῦσαν ποτὲ νὰ τὰ καταφέρουν ;

Ὅταν ἐκινούσε ὁ ἀγὼν, μετὰ μίαν δολιχὴν ὥραν ἀκαταπόνητον προσπάθειαν ἐκατέρωθεν καὶ αἱ δύο ὁμάδες ἄρχισαν νὰ φθάνουν εἰς τὸ ἡμιστον σημείον τῆς ἐξουδετέρωσης. Ἡ πιθανότης τῆς νίκης τότε ἔφτανε εἰς τὴν μίαν ὁμάδα, τότε εἰς τὴν ἄλλην με ἀποστασίαν ταχύτητα. Ὅταν ἤρθε ἡ σειρά τοῦ Τόντ, δὲν ἐπρόκειτο πλέον περὶ ἀγώνος κατατοῦ καὶ κέρδους χρόνου, ἀλλὰ ἐπὶ τὴν περὶ τῆς τελικῆς νίκης.

Τέλος ἔφθασε καὶ ἡ στιγμὴ τῆς τελευταίας σφαῖρας. Νεκρικὴ σιγὴ ἐδουλόετο εἰς τὸ ἀκουστικὸν κατὰ τὴν κρίσιν ἐκείνην στιγμὴν.

Ὁ Τόντ κατέρριψε νὰ συγχύσῃ με φωνὴν καὶ ποικιλίαν τὸν παίκτην ἀντίκρου τοῦ ποῦ ἐπὶ τὸ πῶς ἀπὸ τὰ δίκτυα εἰς τὸ ἀντίπαλον στρατόπεδον καὶ τὸν ἔκανε νὰ γάνῃ τὴ σφαῖρα του. Τὸ παιγνίδι ἰτέλειωσε. Ἡ ὁμάδα τοῦ Λανκάστερ ἐκέρδιζε.

Εἰς τὸ τέλος ἑνὸς ἀγωνίσματος πάντοτε ὅλεα ἐξημερώσαν καὶ χειροκροτήματα ἀκολουθεῖ. Τὸ τοιοῦτο ὅμως δὲν συνέβη εἰς τὸ ἀγώνισμα Λανκάστερ ἐναντίον Καίριου. Μόνον μικρὴς φωνὴ καὶ ὁρῶν τὸν μικρὸν μαθητὴν ἡρώσθησαν οἱ ἄλλοι ἐξῆλθον τὴν νύκτα με παγωμένην σιανήν.

— Τὴν τρεῖς ἀπὸ γὰρ ; ἐκρίθη ὁ Τόντ.

Δὲν ἄρχισε νὰ ἐξακριβώσῃ. Ὅταν ἐπέστρεψε εἰς τὸν καμαρὶν ποῦ ἀνεπαύοντο οἱ παῖκες τὸν ὑπεδέχθησαν με χιρῶν.

— Δὲν ἦταν κρίνεται αὐτὸ, ἔλεγον ὅλοι.

Τὸ ἀγώνισμα εἶχε κερδίσει ὅχι ὅμως δι' ἀποδοῦν μέρους.
— Δὲν ἦταν κρίνεται αὐτὸ, ἦτο ἡ ἀπόφασις ὅλων τὸν μαθητῶν.

Τὸ βράδι ἐκεῖνο εἰς τὴν σχολὴν, κατὰ τὴν ὥραν τοῦ τοῦ, ὁ Σὼττρεν ἐσηκώθη ὁρῶντες στὴ θέσιν του, ποῦ εἶχε εἰς τὸ κεφάλι τοῦ τραπέζιου καὶ ἀπὸ τὴν ἑνὴν ὁρῶντες λόγον. Μεταξὺ τὸν ἄλλων εἶπε.

— Ἐκέρδιζαν τὸ ἀγώνισμα σήμερον, ἀλλὰ θὰ ἐπρόκειτο νὰ τὸ εἶχαμε χάσει. Ὁφείλουσαν νὰ παύσων τὸ παιγνίδι ὅπως τὸ παίζουν οἱ ἄλλοι καὶ ὅχι ὅπως τὸ παίζουν οἱ μετάνομοι. Ὅπως ἐκέρδιζαν τὸ ἀγώνισμα σήμερον, ὅλοι ἀναγνωρίζετε ὅτι δὲν ἦταν κρίνεται.

Ὁ Τόντ ἐπρόκειτο ἀπὸ τὴν θέσιν του καὶ ἐκινούσε ὑποστά τὸν με σταθερὰ μάτια καὶ χεῖρ τρεῖς.

— Μοῦ ἐπιτρέπεται νὰ πῶ μὴ λέξῃ ; ἠρώτησε με ἥσυχον ὕφους.

— Ἐὰν ἐπαυθῇς γιατί ὅχι, ἦταν ἡ κράα ἀπάντησις.

— Ἰδοὺ τί θέλω νὰ σὰς πῶ, ἀπεκρίθη ὁ Τόντ, — πρὶν δὲ αἰ ἐπὶ μὴ λέξεις ἐξέλθω ἀπὸ τὸ στόμα του, ἀνεγνώρισε τῆς πῶς ὅτι θὰ ἔλεγε θὰ τοῦ ἐπὶ τὴν ὁμάδα τὴν δημοτικὴν τὴν ὅποιαν εἶχε κερδίσει με τὸς ἀγώνες, τὸ ἀνεγνώρισε δα

— Ἰδοὺ τί θέλω νὰ σὰς πῶ ἐάν ὅτι ἐπὶ τὴν ὁμάδα δὲν ἦταν κρίνεται, τότε τὸ κρίνεται εἶνε ἕνα ἀγώνισμα γὰρ γὰρ.

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΡΟΣΚΟΠΙΚΑ ΣΥΡΟΥ

Τὸ προσκεκλητὸν Σάββατον, ἐν μέσῳ τὸν ἐπισήμων ὁρῶν καὶ τοῦ καλοῦ κόσμου τῆς Σύρου, ἐγένετο ἐν τῇ μαγευτικῇ θέσῃ Ἰπλαντάνας ἡ ὁρῶν τῶν προσκόπων τῆς Ἀγ. καὶ Βας τάξεως. Πρὸ τῆς ὁρῶν, ὁ ἀγαπῶν εἰς πάντας τοὺς προσκόπους ἀρχηγὸς καὶ Π. Ἀλβανός, διὰ λόγου μεσοῦ ἐννοίων ἐξῆρε τὰς ὁφειλὰς τοῦ προσκοπικοῦ εἰπόν, ὅτι ἀπὸ αὐτῆς τῆς στιγμῆς οἱ ὁρῶν μενοί προσκοποὶ εἰσέρχονται εἰς τὰς τάξεις τῆς καὶ νανίας ὡς πολῖται.

Ἰκρύσας δὲ τὴν λίαν του, ἀλλὰ καὶ τὴν χαρὰν του διὰ τὴν ἀποχώρησιν ἐκ τὸν τάξεων τοῦ σώματος τὸν ἐνωμοταρχῶν τὸν καὶ Ρούσσου, Πιτάρου καὶ Γιαμαλάκη τοῦ μὲν ἀναχωροῦντος πρὸς ἐκλήρωσιν τῆς στρατιωτικῆς ὑποχρεώσεώς του, τὸν δὲ πρὸς τελειοποίησιν τὸν σπουδῶν των, ἔδωκε τὸν λόγον εἰς τὸν δωδεκαετὴ προσκοπικὸν καὶ Γ. Ζερβουδάκη, ὅστις ἀνεστῆσε δι' ὁρῶν τὸν λογιζομένου τὴν ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς ἰδρύσεως τοῦ σώματος Σύρου κατὰστασιν.

Κατόπιν ἐγένετο ἡ ὁρῶν τῶν προσκόπων τῆς Ἀγ. τάξεως καὶ Ν. Ρούσσου, Ι. Μητράκη καὶ Ι. Φρατζεδάκη, ἐνωμοταρχῶν, ἐκ τῆς Βας τάξεως Ι. Ρούσσου, Εὐαγγ. Γιαμαλάκη, Δ. Ἰωάννου, Γ. Κομμαριανού, Εὐαγγ. Σταματελάκη, Ἀνδρόφωρον Σανθάκη, Α. Σαμουράκη, Σ. Ἀθανασοῦ καὶ Γ. Μπαρλῶνα δεχθέντες τὰ συγχαρητήρια τοῦ καὶ Π. Ἀλβανού, ὡς ἀριστεύσαν κατὰ τὰς ἐξετάσεις πρὸς αὐτοὺς τὸν ἀτυχὸν τῆς Βας τάξεως.

Τέλος οἱ ὁρῶνθέντες, δεχθέντες τὰ συγχαρητήρια πάντων τὸν παρισταμένων κατὰ τὴν ὁρῶν οἶαν ἀνεγώρησαν κατὰ τετράδας ἐπιστρέψαντες εἰς τὴν πόλιν.

Ὁ ἀρχηγὸς καὶ Πάτροκλος Ἀλβανός, εἶνε ἄξιος πολλῶν συγχαρητῶν, κατενόησε ἐντὸς ὀλίγου νὰ ἀναδείξῃ τοιοῦτος προσκόπους, ὡς εἶνε οἱ τῆς Σύρου.

ΜΙΛΤΙΑΔΗΣ Γ. ΦΟΡΤΣΟΣ

ΠΟΙΟΣ ΤΟΝ ΕΣΩΣΕ

Ἀγαπητὴ μου «Ν. Γενεά»,

Ἄκου ἕνα ἐπεισόδιον, ποῦ φανερώνει ποῖα εἶνε ἡ γνώμη τὸν παιδίων τοῦ Πόρου καὶ ποῖα ἐκτίμησις ποῦ ἔχουν. Μοῦ τὸν διηγήθητις ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀναριθμήτους ἐκ τὸν ἐνταῦθα θαυμαστῶν σου.

Ἦταν ἕνα πρῶτον τοῦ Αἰγίου τοῦ ἐξ ἐκείνων κατὰ τὰ ὅποια τὰ παιδιὰ ἄλλα στὴν προκομὴν καὶ ἄλλα με βάρες φρεσύνουν. Ἐνα παιδίον ἐγγλίστησε καὶ ἔπρεπε στὴν θάλασσαν, σχεδὸν ταυτοχρόνως ἕνα ἄλλο παιδί, ὡς 13 ἔτων ἦν καὶ αὐτὸ γυμνὸν δευτερόλεπτα βγαίνει κρατώντας στὸ δεξιὸν τοῦ χεῖρος τὸ παιδίον ποῦ εἶχε πέσει πρῶτον. Χωρὶς νὰ δεχθῇ ἡ μικροσκοπικὴ δεκαετής ἡρώς τῆς προσφερομένης βοηθείας, ἐξέσχετο, ἐκάλειν τὸ διασώσαντος βοηθείας, ἐξέσχετο, ἐκάλειν τὸ διασώσαντος παιδί, τὸ ἐξετάζει, καὶ χωρὶς νὰ εἶπῃ λέξιν, τὸ λαμβάνει πάλιν καὶ τὸ μεταφέρει εἰς τὴν οἰκίαν του. Ἦν ἐγγυρῆσι, ἐπειδὴ ἦτο γέγονεν του. Τὸ ἀπόγευμα ὅταν τὸν ἐρώτησαν πῶς εἶχε τὴν τὴν, ἔλεγε ἕνα σοβαρὸ ὕψος, κατὰ τὰς κατὰ τὸν ἐρωτῶντα καὶ λέγει.

— Ἡ «Νέα Γενεά» ποῦ τὴν διαβάσω τί μοῦ μαθαίνει ; Ἄκου εἶνε Πέμπτη, πᾶντα μὴ διαβάσω τὴν καὶ πέτε μου.

Ἐπειτα ἐχαίρειται καὶ ἔργου.

Τὸ μικρὸν εἶχε σωθῇ, ποῖος τὸ ἔσωσε ; Ἐὐὸν ποῦ διδάσκει τὴν πόλιν καὶ τὰς νῆσους Ἑλλάδας ἀρετῆς. Ἀπὸ τῆς ἐπομένης δὲ Πέμπτης ὁ ἐφημεριδοπώλης ἔφερεν εἰς τὴν πόλιν ἀρθρὸν. **ΙΒΑΝ ΚΡΙΑΦ**

ΣΤΗΝ ΙΑΠΩΝΙΑ

Εἰς τὴν Ἰαπωνίαν ἀντὶ ἀμαξῶν χρησιμοποιοῦν κομψότατα χειρῶντα συρόμενα ἀπὸ τὸν ἴδιον ἀμαξηλάτην.

1ος ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΑΠΟΛΩΝ

Ἐλλειποσύμφορον. Ζ.τ. . σ.λ.λ.γ.σ. π.λ.λ.ν. Κόζια καὶ ἡ Κιχὴ ἀνέβησαν ἐκεῖ ποῦ ; σὰς εἶπεν.

Αἱ λύσεις μετὰ δεκαλέπτου γραμματισμοῦ μετὰ 25 Σεπτεμβρίου. Κατὰ τὴν κλήρωσιν θέλουσι κερδίσει 15 λύται.

Ζητοῦνται ἀντιπρόσωποι. Τρέξατε ἐξεδόθησαν λαχεῖα 25λεπτα. Ἀλληλογραφία.

καὶ Θεόδωρον Καλογερίδην καὶ Γεώργιον Χανιωτῶν. Δέχεσθε ἀντιπροσωπεῖν ; Ἡ διεκδίκησις εἶνε ; Ἀντώνιον Τριτάτην Πόστ Ρεστάντ Ἀθῆναι.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΓΑΛΛΟΣ ΗΡΩΣ

Εἰς τὸ ἐπόμενον φύλλον — Εἰκονογραφημένον. Ὁ Εἰγνίος Ἐρζοῦσι, ἕνα παιδί δεκαετῶς μόνον χρόνων, πῶς ὁ πατέρας του ἐπιστατευθεὶς ἀνεγώρησε διὰ τὸ σῶμα του, τῶς ἀπὸ τὸ σπῆν του, ἔπρεπε εἰς τὴν γαμινὴν τοῦ πρὸς καὶ ἔλαβε μέρος εἰς τὴν μάχην. Εἰς τὸ ἐπόμενον φύλλον θὰ σὰς προσφάσων τὸ ἡμερολόγιόν του. Θὰ δαμῶσιν τὸν ἡρώτην τὸν ἡρώτην αὐτοῦ παιδιοῦ.

ΛΟΝ ΥΠΟΚΑΣΤΗΜΑ ΠΑΜΙΣΟΥ ΕΝ ΝΑΥΠΑΚΤΩ

Παρακαλοῦνται οἱ καὶ ἀντιπρόσωποι ὅπως ἀποστείλουν λογαριασμὸν διότι ἡ κλήρωσις γενήσεται τὴν 30 Ἀυγούστου.

Νέοι ἀντιπρόσωποι. Θεοδωροῦλος Δημητρίου (Χαλκίδα Κορίνθ), Ἀθ. Γκουζούλης (Καβάλα), Γ. Μετῆς (Ἀθήναι), Πάτροκλος Πανέρης (Ἀθήναι), Γεώργ. Ἀθ. Πατανοῦ (Πλάτανος Ναυπλίας). Δ) οἱ Ρένος Κεῖδ Πόστ Ρεστάντ, Ναυπλίας.

ΠΡΟΣΚΟΠΙΚΑ - ΕΚΔΡΟΜΑΙ

ΘΕΡΙΝΗ ΕΚΔΡΟΜΗ ΟΜΑΔΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Τὸ ἐγερτήριο τῆς πρωίας τῆς δευτέρας ἡμέρας τὸ ἡκούσαμεν μετ' ἐκείνην χαρὰν καὶ συγκίνησιν. Εἶχαμεν κοιμηθῆ ὅλοι — πλὴν τῶν σκοπῶν — μονορούφι ἐπὶ ἐπτὰ ὥρας, εἶχαμεν χορτάσει τὸν ὕπνον καὶ ἀμέσως ἐπετάχθημεν, ἐτινάξαμεν καὶ ἐδιπλώσαμεν τὴν κουβέρταν μας, ἐσηκώσαμε τῆς ποδιές τῆς σκηνῆς καὶ ἐπηδήσαμεν εἰς τὴν ἀκρογυαλιά διὰ τὸν προϋφινὸν καλλωπισμὸν μας. Ἡ ἀνάμνησις τοῦ χθεσίου λουτροῦ μας καὶ ἡ θέα τῆς ἐνδοπύου μας ἐκτεινομένης διανοστήτης θαλάσσης δὲν μᾶς ἄφινε ν' ἀπομακρυνθῶμεν αὐτῆς, ἀλλὰ τὸ πρόγραμμα τὸ ὁποῖον μᾶς εἶχεν ἀνακοινωθῆ ἀπὸ τῆς προτεράας, δὲν περιελάμβανε τοιαύτην ἀπόλαυσιν καὶ γνωρίζομεν καλὰ, ὅτι τὰ προγράμματα τοῦ καλοῦ μας κ. ἐφόρου δὲν μεταβάλλονται πλὴν ἂν ἐπέλθῃ ἀνωτέρα βία. Ἡτομιάζομεθα νὰ ἀποστείλωμεν πρὸς αὐτὸν πρεσβείαν, ἀλλ' εὐτυχῶς εἰς τὰς 5 1/2 τὸ προσκλητήριο μᾶς ἐκάλεσεν εἰς τὰς τάξεις. Ἐπηκολούθησεν ἡ πρωϊνὴ ἀσκήσις, ἡ προσευχή, ἡ ἐπαύρις τῆς σημαίας καὶ ἡ καλοβρασμένη σοκολάτα μετ' ἀρετὸν δοῦγμα.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἐπλήθησαν αἱ χύτραι καὶ αἱ καραβάνοι, ἐβέσθη ἡ φωτιά, ἐκαθαρίσθη ὁ καταυλισμὸς ὥστε ὅταν διετάρχη ἡ λύσις τῶν σκηνῶν δὲν εἶχεν ἀπομείνει ἢ νὰ φορτωθῶσιν αὐταὶ καὶ τὰ διάφορα σκεύη εἰς τὰ μεταγωγικά καὶ νὰ ἀποχωρεῖσιν τὴν ὁραίαν τοποθεσίαν τῆς Βουλιαγμένης.

Μετὰ μίαν ὥραν πορείαν ἐν μέσω πυκνοφύτων λόφων, ἐφθάσαμεν εἰς τὸ χωρίον Βάρη, ὅπου ἐστάθμευσεν ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν, μετ' ὃ ἐπορεύθημεν εἰς τὸ ἀπέχον ἐκείθεν 4 1/2 χιλιόμετρα Κίτσι, 3 ὥρας ὑδροπλοῦν ἐκ τοῦ ἐκεί ἐξακουσμένου φρέατος. Παραμείναντες εἰς τὸ Κίτσι περὶ τὸ τέταρτον τῆς ὥρας μετ' ὃ στραφέντες ἀριστερὰ ἀνῆλθομεν μερικὰς ἀνοφορείας καὶ κατελίσσαμεν εἰς ὁραίαν τοποθεσίαν ἀρετὰ ἐκτεταμένην καλλιεργημένου ὁροπεδίου ὕψους μ. 193, ὅπου παρὰ τὴν αὐτοῦ τριουπόστατον παλαιωτάτην ἐκκλησίαν τοῦ 17ου αἰῶνος τιμωμένην ἐπ' ὀνόματι τῆς Ἀγ. Τριάδος, τοῦ Ἀγ. Χαράλαμπος καὶ τοῦ Ἀγίου Νικολάου καὶ ὑπὸ θαύσκιαν ἐλαιόδενδρα κατηλίσθημεν καὶ ἐλάβομεν τὸ μεσημβρινὸν σισίτιον, ἀπαρτιζόμενον ἀπὸ πατάτες σαλάτα, ἑλῆς, χαλδάν, πεπόνια καὶ φρέσκα σῦκα, τὰ ὅποια ἐπρομηθεύθημεν ἀπὸ τοὺς παρακειμένους κήπους.

Εἰς τὰς 3 μετὰ μεσημβρίαν ἀφοῦ τελείως ἐξεκουράσθημεν ἀνεχωρήσαμεν διὰ τὸ Κορωπὶ, ὅπου ἐφθάσαμεν μετὰ τὰς κανονισμένας ὀλιγολέπτους στάσεις εἰς τὰς 5 1/2 μ.μ. καὶ διελθόντες τὴν ὁραίαν κομωπόλιν κατεσηκώσαμεν εἰς τὸ ἔτερον ἄγρον παρὰ τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν εἰς ἀνατεταμένον πεδίων καὶ παρὰ τὸ φρέαρ μετὰ πορείαν κατὰ τὴν δευτέραν ταύτην ἡμέραν 17 χιλιομέτρων.

Μετὰ τὴν κατασκήνωσιν, τὴν ὑπηρεσίαν ἀνέλαβεν ἡ 6η ὁμάς ὑπὸ τὸν ὑπαρχηγὸν κ. Βιτσόρη Γεωργίου, πάντες δὲ οἱ ἐκτὸς ὑπηρεσίας ἐλάβομεν ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν τῶν ἀρχηγῶν μας τὴν ἄγουσαν εἰς τὸ ταχυδρομεῖον τοῦ χωρίου, ἵνα γράψωμεν εἰς τοὺς οικείους μας.

Ὅταν ἐπανήλθομεν εἰς τὸ στρατόπεδον, ἐκλήθημεν εἰς τὸ συσσίτιον, τὸ ὁποῖον ἀπερτίζετο ἀπὸ μίαν λαμπρὰν φασουλᾶν, κατασκευασθεῖσιν ὑπὸ τὴν ἰσοπείαν τοῦ ἀγαπητοῦ ἐνωμοτάρχου τῆς 8ης Ἀρμένη Θεοδωροῦ, ἀπὸ ἐπίσης καλοφτιασμένην ταρταροσαλάτα καὶ τὰ ἀτελείωτα πεπόνια, τὰ ὅποια μᾶς παρηκολούθησαν καθ' ὅλην τὴν ἐκδρομὴν, ἀγορασθέντα ἐκ τῆς ἀγορᾶς τῶν Ἀθηνῶν. Τὸ δείπνον ἐπεκολούθησαν ἄσματα καὶ παιγνιδία, ἐπὶ δὲ ἰδιαιτέρως ἐν τῇ ὁμάδι μας τῇ 3ῃ τῶν Ναυτοπροσκόπων πυροτεχνήματα πρὸς τιμὴν τοῦ κατ' ἐκείνην ἡμέραν προαχθέντος ὑπὸ τοῦ ἀρχηγοῦ μας ὡς μεσημοτάρχου ἀγαπητοῦ προσκόπου Α' τάξεως Γεωργίου Λουκιανῶ.

Τὸ προσκλητήριο μᾶς ἐνθύμωσεν ὅτι εἶχομεν ἀ-

νάγκην καὶ νὰ κοιμηθῶμεν, τὸ δὲ σιωπητήριον μᾶς εἶρε κατακεκλιμένους ἐντὸς τῶν σκηνῶν καὶ κατεσιγασε πᾶσαν ὁμιλίαν καὶ ψιθυρισμόν.

Τὴν τρίτην ἡμέραν τῆς ἐκδρομῆς ἐπεσκέψθημεν ἐκ νέου τὴν κομωπόλιν, μετέβημεν εἰς τὸν σταθμὸν κατὰ τὴν ἀφίξιν τῶν τραίνων, ἠεχαριστήσαμεν τοὺς γειτόνας τοῦ καταυλισμοῦ διὰ τὴν εὐγένειαν τῶν τρόπων, μετ' ἧς παρηκολούθησαν τὰ ἔργα μας καὶ ἀνεχωρήσαμεν εἰς τὰς 10 π.μ. διὰ τὸ Λιόπεσι, ὅπου ἐφθάσαμεν εἰς τὰς 11 1/2 π.μ. καὶ ἐπήραμεν τὸ μεσημβρινὸν μας συσσίτιον ὑπὸ τὰ ὑψηλὰ καὶ θαύσκιαν δένδρα τοῦ Σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ, ἐκτελεινόντες πάντοτε τὴν διανομὴν τοῦ ἀρχηγοῦ κ. Καρατῆ, τοῦ καὶ διευθυντοῦ τῆς Ἐπιμελητείας, εἰς ὃν κατὰ μέγα μέρος ὀφείλεται ἡ ἐπιτυχία τῆς ἐκδρομῆς, διότι εἶχεν ἐπιτύχει ὅχι μόνον μεγάλην ἀφθονίαν ὁλων τῶν εἰδῶν νὰ προμηθευθῇ διὰ τοῦ γλίσχρου ἐράνου μας, ἀλλὰ καὶ ἀρίστην τῶν πάντων ποιότητα. Πάντοτε δὲ χαρούμενοι καὶ εὐχαριστήμενοι ἀνεχωρήσαμεν ἀπὸ τὸ Λιόπεσι τὴν 3 μ.μ. καὶ μετὰ μικρὰν ἐπισταθμίαν εἰς Ἀγίον Ἰωάννην τὸν Κυνηγὸν κατελίσσαμεν τὴν 5 1/2 μ.μ. εἰς Ἀγίαν Παρασκευὴν, ὅπου κατεσηκώσαμεν καὶ ἐπεδόθημεν εἰς τὴν ἐτομιασίαν τοῦ ἐσπερινοῦ δείπνου κλπ. τὸ ὁποῖον ἀπερτίζετο ἀπὸ πλάφι — σαρακοστιανὸν ἐννοεῖται, διότι ἦτο ἡ 13η Αὐγούστου — ἀπὸ ταρταροσαλάτων, πεπόνια καὶ σταφύλια.

Τὴν ἐπομένην, ἥτις ἐξημέρωσε Κυριακή, μετὰ τὴν ἀτομικὴν καθαριότητα, εὐπρέπειαν τῶν σκηνῶν κλπ. μετέβημεν εἰς τὴν νλειτουργίαν, τὴν τέλει τῆς ὁποίας ἐδοθήθη ὁ ἰδικὸς μᾶς προσκοπικὸς ἐκκλησιαστικὸς χορὸς πρὸς μεγάλην εὐχαρίστησιν τῶν παρισταμένων εὐλαβῶν. Μετὰ τὴν λῆξιν τῆς λειτουργίας ἐλάβομεν τὴν πρωϊνὴν μας σοκολάταν, μετ' ὃ ἠρξάμεν διάφορα προσκοπικά παίγνια, οἱ δὲ σοβαρώτεροι ἐξ ἡμῶν ἐξαγαγόντες τὰς σημειώσεις, τὰς ὁποίας εἶχον λάβει κατὰ τῆς καθ' ὁδὸν διδασκαλικῆς διαλέξεως τοῦ κ. Ἐφόρου, συνεζήτησαν ἐπ' αὐτῶν καὶ προσεπάθουν νὰ λύσουν τὰς ἀπορίας των.

Τὴν ὑπηρεσίαν ἀπὸ τῆς παρελθούσης ἑσπέρας εἶχεν ἀναλάβει ἡ 17η ὁμάς ὑπὸ τὸν ἐνωμοτάρχην Δημητριάδην Ζαχαρίαν, ὑπὸ τὴν ἐπιβλεψιν τοῦ ὁποίου ἐμαγειρεῖτο ἡ ὥρα φακῆ, ἡ ὁποία μᾶς παρετέθη ὡς μεσημβρινὸν συσσίτιον, μαζὶ μετὰ πατάτες σαλάτα, ἑλῆς καὶ παπαρῶνα.

Τὴν 3ην μ.μ. ἀνεχωρήσαμεν κατευθυνόμενοι εἰς Χαλάνδριον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐσταθμεύσαμεν ἐπ' ὀλίγον διὰ νὰ ποτισθῶμεν, εἶχομεν δὲ ἀνάγκην πολλοῦ ὕδατος, καθόσον ὁ κ. Ἐφορος βοηθούμενος καὶ ἀπὸ τοῦ κ. κ. ἀρχηγοῦ μᾶς ἐμοίρασε πρὶν λύσωμεν τοὺς ὑγροὺς καὶ ἀπὸ δύο κομμάτια καλῆς σοκολάτας, τὴν ὁποίαν μετ' ὅλον τὸ χορτοστικὸν πρόγευμα τῆς Ἀγίας Παρασκευῆς κατεβροχθήσαμεν μετ' ἐκείνην ἕρξιν.

Τὴν 5 1/2 μ.μ. ἔστημεν εἰς τὴν διασταύσιν τῶν ὁδῶν Κωνσταντίνου τοῦ Διαδόχου καὶ Ἀλεξάνδρου. Ὁ Ἐφορὸς μᾶς κ. Μίνδλερ δι' ὀλίγων μᾶς συνεχάρη διὰ τὴν τηρηθείσαν καθ' ὅλην τὴν τετραήμερον ἐκδρομὴν τάξιν καὶ πειθαρχίαν, ἡμῶς τὸν ἠεχαρίστησαμεν μετ' ὅλην μας τὴν καρδίαν διὰ τὰς πατρικὰς του φροντίδας, τὰς ὁποίας μᾶς ἐπεδιώκοντο καὶ διελίσθημεν παρακαλοῦντες αὐτὸν ἵνα καὶ νῦν τοιαύτην ἐκδρομὴν διοργανώσῃ πρὸς τῆς ἐνάρετος τοῦ σχολικοῦ ἔτους. Θὰ μείνῃ ἡ ἐκδρομὴ αὕτη ἀλησμόνητος καὶ διὰ τὴν ποικίλιαν αὐτῆς καὶ διὰ τὰς τοπογραφικὰς, ἱστορικὰς καὶ ἄλλας γνώσεις τὰς ὁποίας ἐπορίσθημεν ἐξ αὐτῆς, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν σήμεριναν καὶ τάξιν ἣ ὁποία ἐπεκράτησε.

Ο ΕΝΩΜΟΤΑΡΧΗΣ

**

ΚΑΣΤΟΡΙΑΣ

Τὴν ἐδόμην ἱσταμένην ὁ ἀρχηγὸς τῆς προσκοπικῆς ὁμάδος «Ὁ Ὁρέστης» Χρυσὸς Καραγκούνης, ἀποχωρεῖς ἐξ αὐτῆς διέταξε νὰ ἀνεύρωσιν αὐτὸν διὰ τῶν ἰχνῶν τὰ ὁποία ἔκαμεν εἰς διάφορα μέρη. Οἱ πρόσκοποι ἐξορμήσαντες ὡς ἄλλοι ἰχθυοὶ κατὰρθεσαν διὰ τῶν σημείων νὰ ἀνεύρωσιν

αὐτόν. Τοὺς προσκόπους συνεχάρησαν πάντες, ἰδίως δὲ τὸν ἀρχηγὸν αὐτῶν.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΧΑΡΙΤΟΣ

ΕΚΔΡΟΜΗ ΕΙΣ ΟΡΧΟΜΕΝΟΝ

Σκριποῦ καὶ Πετρομαγούλα λέγονται σήμερον τὰ δύο γειτονικά χωρία, τὰ ὁποία ἀπὸ τῆς βάσεως τοῦ Υπανθείου ὄρους μέχρι τῶν ὀχθῶν τῆς Κωπαίδος, πρὸς χιλιόμετρον ἀφιστάμενα ἀλλήλων κατέχουσιν τὸν γῶρον ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο πρὶν ἡ τόσον ἱστορικὴ, ἡ τόσον ἐνδοξὸς πόλις τοῦ Ὁρχομενοῦ, τῆς ὁποίας τὴν παλαιωτάτην, τὴν πρὸ τῶν ἱστορικῶν χρόνων εὐγένειαν, ἐξαγγέλλουν τὰ πελασγικοῦ ρυθμοῦ τείχη τοῦ ὑπερθεῖν τῆς πόλεως ὄρους Ἀκοντίου, καὶ τὸ ἐπιβάλλον οἰκοδόμημα τοῦ θησαυροῦ τῶν Μινωῶν, τὸ ὁποῖον ἡμίχλωστον ἀνέσκαψεν ὁ Σλήμαν. Τὸ κνηγίον μετ' ἔφερε πρὸς τὴν Σκριποῦν καὶ τὴν Πετρομαγούλαν καὶ βαίνων ἐκεῖ, ἐπροχωροῦσα πρὸς τοῦ Ὁρχομενοῦ τὰς ἀνάμνησεις.

Ἐξεκινήσαμεν λίαν πρῶτ' ἀπὸ τῆς Λεβαδείας ἀκολουθοῦντες τὴν πρὸς τὴν Λαμίαν ἄγουσαν, ἣν καταλείπει ὁ ὁδοποιὸς μετὰ ἐξ περὶ τοῦ χιλιόμετρον ἀκολουθῶν τὴν πρὸ πολλοῦ κατασκευασθεῖσαν πρὸς τὸν Ὁρχομενὸν ἀμαρτὴν ὁδόν. Ἡτο θαυμάσια, ἡλησάνητος πρῶτα. Πολλὴν ὥραν πρὶν ἴδωμεν τὸν ἕλιον ἀνατέλλοντα ἀπὸ τῶν ὑπερθεῖν τοῦ Εὐβοικοῦ ὄρεος καὶ σφαρπίζοντα τὴν πυκνὴν ὁμίχλην, ἥτις ἐπεκράτητο τῆς Κωπαίδος, αἱ ἀκτίνες του ἐχρυσίζον ἤδη τὰς ὑπερυψηλὰς κορυφὰς τοῦ Παρνασσοῦ καὶ ὅταν μετὰ ἡμίσειαν περὶ τοῦ ὥραν ἀνέτελλεν ἄνωθεν τῶν καπνῶν τῶν καυόμενων καλαμῶν τῆς ἀποξηρανθείσης λίμνης, ἀλαμπῆς καὶ ὁχρὸς ὡς λευκὴ παροῖς, οὐδεὶς θὰ ἠδύνατο νὰ πιστεῖται, ὅτι οὗτος εἶνε ὁ μεγαλοπρεπὴς τῆς ἡμέρας ὁστῆρ, ὅτι εἰς τοῦτον τὰς ἀκτίνες ὀφείλονται τὰ θαύματα ἐκεῖνα τοῦ φωτός, τὰ ὁποία κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ὁμίχλην, ἡ ὁποία περιέβαλλεν ἡμᾶς, ἐπαίξον ἐπὶ τοῦ Παρνασσοῦ καὶ τοῦ Ἐλικῶνος. Ἐκατέρωθεν τῆς ὁδοῦ ἐκτείνονται καλλιεργημένα γαῖαι καλλυπόμεναι ὑπὸ ἐρυθροπρασίνοις θάμνοις τοὺς ὁποίους ἐπιστρεφί ἡ χιών. Πανταχοῦ χιών ἐπὶ τῶν φέλλων, χιών ἐπὶ τῶν κλάδων, χιών ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, χιών παρὰ τοὺς φράκτας τῶν ἀγρῶν, εἰς σωροὺς πελωρίους. Καὶ καθ' ὅλην τὴν οὕτω χιονοσκεπὴ πεδιάδα, χιλιάς κορασιδῶν ἀπὸ ὁλων τῶν περὶ τὸ χωρίον μέχρι τῶν ἐσχατιῶν τῆς Μεγαρίδος ἀποκαθαίρουσιν ἄφοβοι, φαιδραὶ, ἄδουσαι, τοὺς χαρίεντας θάμνισκους ἀπὸ τῶν παγερῶν τῆς χιόνος πολυτῶν καὶ τὴν περισυλλέγουσιν εἰς σωροὺς, εἰς χιονοστιβάδας πελωρίας, αἱ ὁποῖαι μὴ φοβηθῆτε νὰ κατὰρξωσιν χωρία, νὰ συντρίβωσιν διαβάτας. Εἶνε χνοῦδες, ἐλαφραὶ, ὡς ὁ τοῦ γάλακτος ἀφρός, εἶνε δάμβαζ—τῆς Λεβαδείας, ἡ ζωὴ καὶ ὁ πλοῦτος.

Ἐφθάσαμεν εἰς τὰ παραλίμνια χωρία τὴν Σκριποῦν καὶ τὴν Πετρομαγούλαν τοὺς ταπεινοὺς διαδόχους τοῦ Ἀφνειοῦ Ὁρχομενοῦ, τὰ ὁποία διαχωρίζει ἡ Βοιωτικὴς Κηφισός.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΑΠΑΣΠΥΡΟΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΛΑΡΙΣΣΑΝ

ΕΚΔΡΟΜΗ ΕΙΣ ΡΟΔΗΝ

Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν οἱ πρόσκοποι τῆς ἐν ταῦτα πρώτης ὁμάδος ἐξέδραμον εἰς τὸ χαριτωμένον δασύλιον τῆς Ρόδης.

Εἰς τὸ μέσον τοῦ πυρσινῶνος οἱ πρόσκοποι μᾶς ἐδιδόχθησαν περὶ ἀνηγευτῶν, προσανατολισμοῦ, ἐκτίμησιν ἀποστάσεως καθὼς καὶ διάφορα παιγνιδία. Περὶ τὴν 7ην καὶ 30' ἐσπερινὴν ἀποχωρεῖσάντες τὸ δασύλιον ἐπέστρεψαν χαρίζεσθαι, κατὰ τὴν παρελθούσιν των περὶ τὴν πλατείαν τῆς Θέμιδος ἐγένοντο ἐνθουσιῶδες δεκτοὶ παρὰ τοῦ συρροῦσαντος πλήθους, εἰς τὸ ὁποῖον λαμπρὰν ἐντύπωσιν ἔκαμε τὸ μεγαλοπρεπὲς παράστημα τῶν μελλόντων στρατιωτῶν, ὃν ὁ σκοπὸς ἀποβλέπει εἰς τὸ μεγαλεῖον τῆς φιλάτης μας πατρίδος. Ἐκείθεν παρακάμψαντες τὴν πλατείαν τοῦ ταχυδρομείου διελεύθησαν ἡσυχῶς.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΡΑΜΗΤΡΟΥ